Judith McNaught

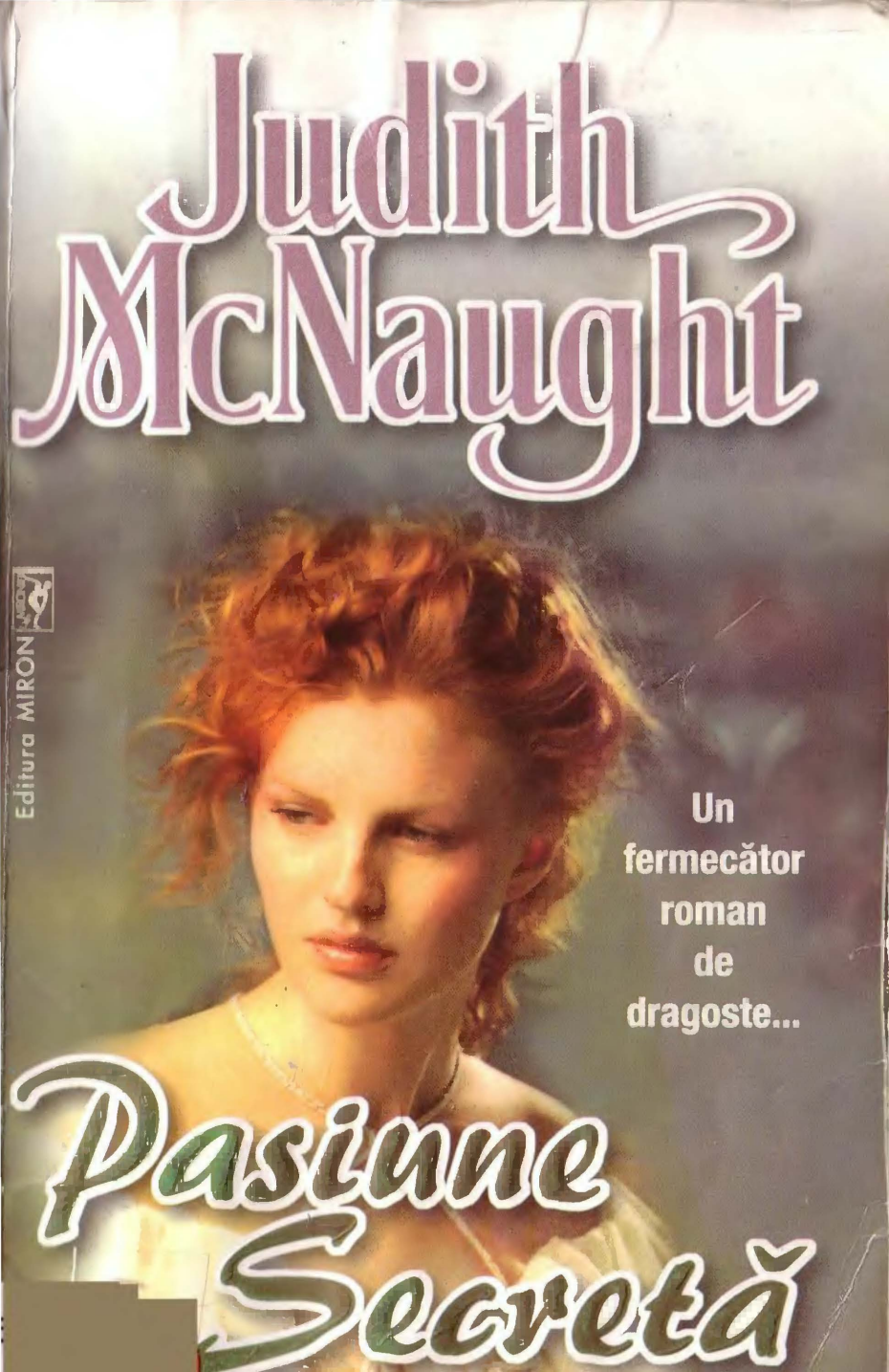

Editura MIRON

Un fermecător roman de dragoste...

Pasiune Secretă

1

Zgomotul produs de muzică şi glasuri prinse să scadă în intensitate, atunci cînd Julianna Skeffington coborî în fugă treptele terasei unui conac bine luminat, în care 600 de membri ai înaltei societăți participau la un bal mascat.

Înaintea ei, prin grădinile elegante luminate de torțe, mişunau zeci de oaspeți în costume şi

servitori în livrele. Chiar după grădini se întrevedea un labirint uriaş, format dintr-un gard viu, înalt, care oferea ascunzătoarea ideală.

Julianna o porni în direcţia lui, fără a mai sta pe gînduri.

Strîngîndu-şi fustele înfoiate ale rochiei tip *Marie Antoinette* pe lîngă corp, se avîntă spre mulţime, croindu-şi drum cu greutate printre cavaleri în armură, bufoni, bandiţi şi un întreg sortiment de regi şi de regine, toate personaje shakespeariene şi creaturi domestice şi sălbatice.

Julianna văzu deschizîndu-se deodată o potecă înaintea ei, aşa că se gîndi să profite, însă se văzu nevoită să se dea deoparte, atunci cînd un „copac" mare cu mere roşii de mătase atîrnate de ramurile lui îi apăru deodată în cale. Copacul se înclină politicos înaintea Juliannei, apoi trecu cu demnitate pe lîngă ea, cu o ramură prinsă graţios de talia unei doamne îmbrăcate ca o lăptăreasă.

Reuşi să meargă rapid pînă aproape de mijlocul grădinii, unde un grup de muzicieni, aşezat între două fîntîni în stil roman, cînta de zor pentru cuplurile care preferaseră să danseze acolo.

Scuzîndu-se, încercă, fără succes, să ocolească un bărbat înalt costumat în motan, care şoptea ceva în urechea mică şi roz a unui şoricel drăgălaş.

Cînd o văzu pe Julianna, motanul se opri din vorbă un moment lung, în care cercetă cu obrăznicie decolteul ei generos, şi-i făcu cu ochiul înainte să-şi reîntoarcă atenţia asupra adorabilului şoricel cu mustăţi absurd de lungi.

Uluită de comportamentul deşănţat al petrecăreţilor din acea seară, Julianna aruncă o privire rapidă peste umăr şi văzu că maică-sa tocmai ieşise pe terasa casei.

Se postase în capătul treptelor în formă de evantai, ţinînd de braţ un bărbat necunoscut, şi cerceta cu un ochi ca de uliu grădinile. O căuta pe Julianna.

Cu instinctul infailibil al unui copoi de vînătoare, maică-sa se întoarse şi privi chiar în direcția ei.

Această scenă familiară aproape c-o făcu pe Julianna s-o rupă la fugă, pînă cînd dădu peste ultimul obstacol aflat între ea şi labirint, un grup mare de bărbați excesiv de veseli, care se postase sub un pîlc de copaci şi rîdea isteric în fața încercărilor nereuşite ale unui bufon de a jongla cu nişte mere.

În loc să treacă prin fața lor, riscînd astfel să fie descoperită de maică-sa, Julianna decise deodată că era mai înțelept să încerce să treacă prin spatele lor.

– Dacă nu vă e cu supărare, domnilor, murmură ea, încercînd să se strecoare prin spațiul îngust dintre spinările lor şi trunchiurile copacilor, aş vrea să-mi permiteți să trec.

Bărbații însă, în loc să se dea prompt la o parte din calea ei, aşa cum le dicta cea mai elementară politețe, parcă nici n-o auzeau.

Doi dintre ei se răsuciră s-o privească peste umăr, apoi se întoarseră cu fața spre ea ca s-o cerceteze mai bine.

– Măi să fie, ce-avem noi aici? rosti unul dintre ei, pe un ton care indica limpede că era beat mort, sprijinindu-se nesigur de trunchiul unui copac. Apoi, îşi îndreptă atenția asupra unui servitor care tocmai îi adusese ceva proaspăt de băut şi, luînd paharul, îl întinse spre ea. Ceva răcoritor, doamnă?

În clipa aceea, Julianna era mai preocupată să scape de maică-sa decît să-şi facă griji în privința tînărului lord beat, care abia se mai ținea pe picioare. Era convinsă că toți ceilalți tovarăşi ai lui aveau să-l oprească să se comporte încă şi mai scandalos decît o făcuse pînă atunci.

Acceptă paharul, ca să nu-l stîrnească şi mai rău, şi apoi, trecînd pe sub brațul lui, îşi continuă demnă drumul spre labirint.

– Uită de ea, Dickie, îl auzi spunînd pe prietenul lui. Jumătate din dansatoarele de la Operă

şi cam toate curtezanele celebre sînt aici în seara asta. Poți să ai cam orice femeie îți încîntă ochii. Tipa asta n-avea chef de distracție.

Julianna îşi aminti că jumătate din matroanele din lumea bună dezaprobau cu tărie astfel de baluri mascate, mai ales cînd participau şi tinere debutante, şi, după ceea ce văzuse în seara aceea, înțelegea prea bine de ce.

Cu identitățile ascunse în siguranță pe după măşti şi costume, membrii înaltei societăți se comportau exact ca... şi oamenii de cea mai joasă speță!

2

Ajunsă în interiorul labirintului, Julianna porni pe prima potecă ieşită în cale şi se strecură pe după primul colţ, apoi se lipi cu spatele de gardul de arbuşti verzi.

Cu o mînă liberă încercă să-şi netezească straturile de volane care-i împodobeau tivul rochiei şi al decolteului adînc.

Însă acestea continuau să se încăpățîneze să stea ridicate ca nişte steguleţe ce fremătau în noaptea cam vîntoasă.

Cu inima bubuindu-i în piept din cauza emoţiilor, nu a oboselii, rămase perfect nemişcată, dar cu urechile ciulite, separată de restul grădinii doar de un simplu gard viu.

Privi în gol spre paharul pe care-l ţinea în mînă şi simţi o undă de furie zadarnică din cauza neputinţei ei de a o împiedica pe maică-sa să se facă de rîs şi să-i distrugă ei viaţa.

Încercînd să-şi alunge gîndurile acelea negre, Julianna ridică paharul la nas şi adulmecă băutura, cutremurîndu-se uşor din cauza aromei prea puternice.

Mirosea exact ca licoarea pe care o bea taică-său.

Nu ca vinul de *Madeira* pe care-l sorbea de dimineaţă şi pînă seara, ci ca lichidul acela de culoarea ambrei, pe care-l savura întotdeauna după cină, pasă-mi-te în scopuri medicale, pen-

tru calmarea nervilor, sau cam aşa ceva. În acel moment nervii Juliannei ar fi avut mare nevoie de un calmant.

O clipă mai tîrziu auzi şi glasul mamei ei venind din cealaltă parte a împrejmuirii de frunze, şi inima aproape că-i sări din piept.

– Julianna, eşti pe aici, dragă? strigă mai-că-sa. Lordul Makepeace este alături de mine şi abia aşteaptă să se prezinte...

Julianna parcă-l şi vedea pe bietul lord Makepeace, oricine ar fi fost el, tîrît fără de milă de braţ prin labirint şi prin toate cotloanele grădinii de către mama ei cea hotărîtă.

Incapabilă să îndure stînjeneala cumplită a unei alte prezentări unui alt pretendent nefericit şi şovăitor pe care maică-sa îl înhăţase fără milă, Julianna se lipi şi mai mult de ramurile gardului viu, pînă cînd acestea i se prinseră în părul blond, ce fusese coafat cu atenţie de către cameristă.

Deasupra capului, luna binevoitoare se stre-

cură deodată în spatele unui strat gros de nori, cufundînd labirintul vegetal în întuneric, în timp ce maică-sa îşi continua monologul fără pic de jenă.

– Julianna este o fată delicios de aventuroasă, rosti veselă lady Skeffington, părînd mai degrabă frustrată. Este stilul ei să plece de la bal şi să se piardă prin grădini, să exploreze domeniul.

Julianna traduse automat minciunile mamei ei în: „Julianna este o fată singuratică, ce trebuie trasă cu forța din fața scrierilor ei şi a cărților. Este stilul ei să se ascundă astfel pe undeva, prin vreun tufiş."

– A fost teribil de căutată în sezonul ăsta. Nici nu ştiu cum de n-ai întîlnit-o la cine ştie ce petrecere. De fapt, am fost nevoită să insist să-şi mai restrîngă invitațiile pe care le acceptă la nu mai mult de zece pe săptămînă, ca să mai aibă şi timp să se odihnească.

Însă adevărul era: „Julianna n-a primit zece

invitații nici măcar tot sezonul de anul trecut, dărămite într-o singură săptămînă, dar am nevoie de o scuză, de un motiv pentru care n-ai întîlnit-o. Cu puțin noroc, o să înghiți toate gogoşile astea."

Din păcate, lordul Makepeace nu era chiar atît de naiv.

– Zău?! murmură el pe tonul unui om care lupta cu reaua-credința şi neîncrederea ținute în frîu numai din politețe. Pare o femeie ciudată... adică neobişnuită, dacă nu-i plac astfel de evenimente sociale.

– Dar nu aşa cum am vrut eu să las să se înțeleagă! se grăbi lady Skeffington să spună. Juliannei îi plac la nebunie balurile şi seratele! Însă se gîndi: „Julianna ar prefera mai degrabă să-şi scoată o măsea." Cred sincer că voi doi v-ați potrivi de minune, adăugă ea.

„Intenționez să mă scap de ea cît mai repede măritînd-o cît mai bine, iar tu, amice, ai toate calitățile unui soț: eşti bărbat, ai un nume res-

pectat în înalta societate şi o avere importantă."

– Nu e deloc genul de femeie insistentă şi cu tupeu, aşa cum întîlneşti acum la fiecare pas.

„Ea n-o să facă nimic să se arate într-o postură cît mai avantajoasă."

– Pe de altă parte, are anumite calități peste care nici un bărbat n-ar putea să le treacă cu vederea.

„Ca să fiu sigură de acest lucru, în seara asta am obligat-o să poarte o rochie atît de decoltată, încît ar fi fost mai potrivită pentru o femeie măritată în căutare de aventuri, nu pentru o fată de numai optsprezece ani."

– Însă nu este deloc grăbită.

„În pofida decolteului scandalos, e preferabil să nu încerci să o atingi, fără ca mai întîi să-i ceri mîna."

Dorința de libertate a lordului Makepeace învinse, în cele din urmă, politețea adînc înrădăcinată.

– Trebuie să mă înapoiez în sala de bal, lady

Skeffington. Cred că... sînt sigur că i-am rezervat următorul dans domnişoarei Topham.

Gîndul că victima era gata să scape şi să nimerească în ghearele celei mai curtate debutante a sezonului o făcu pe mama Juliannei să se răzbune spunînd cea mai mare minciună de pînă atunci.

Inventînd fără pic de jenă o relaţie inexistentă între fiica ei şi cel mai rîvnit burlac din Anglia, rosti plină de ifose:

– Aşa e, mai bine să ne întoarcem în sala de bal. Cred că însuşi Nicholas DuVille i-a rezervat următorul vals Juliannei.

Probabil că lady Skeffington o şi pornise pe urmele lordului, pentru că glasurile lor de abia se mai auzeau.

– Domnul DuVille i-a acordat o atenţie deosebită Juliannei. De fapt, am de ce să cred că singurul motiv pentru care a venit aici în această seară a fost gîndul că astfel va putea să petreacă cîteva momente cu ea. Zău, domnul meu,

e perfect adevărat, deşi aş prefera ca acest lucru să rămînă doar între noi şi...

Ceva mai departe în labirint, superba văduvă a baronului Penwarren stătea cu braţele încolăcite în jurul gîtului lui Nicholas DuVille şi, zîmbind, tocmai îi zicea:

– Nicki, dragule, să nu-mi spui că această teribilă lady Skeffington a reuşit să te convingă cumva să dansezi cu fata ei. Nu tocmai pe tine! Dacă a izbutit, iar tu chiar o faci, atunci o să ajungi de rîsul tuturor saloanelor. Dacă n-ai fi fost plecat în Italia toată vara, ai fi ştiut că a devenit o adevărată întrecere între burlaci în a-i dejuca planurile. Să ştii că nu glumesc, îl preveni Valerie, nemulţumită de calmul lui, femeia asta e gata de orice ca să pună mîna pe un soţ bogat pentru fata ei şi astfel să-şi întărească poziţia în societate. E gata de absolut orice.

– Îţi mulţumesc pentru avertisment, scumpo, îi răspunse Nicki cu răceală. Îţi mărturisesc că

l-am cunoscut pe soțul lui lady Skeffington cu puțin înainte să plec în Italia. Cu toate astea, n-am dat cu ochii de mamă sau de fiică, aşa că nici pomeneală să le fi promis să dansez cu vreuna din ele.

Valerie oftă uşurată.

– Nici nu-mi imaginam să fi fost aşa de fraier. Julianna e o fată extrem de drăguță, dar cu toate astea nu e deloc stilul tău. E foarte tînără, foarte virginală şi am înțeles că are prostul obicei să se ascundă pe după draperii, sau ceva de genul ăsta.

– Pare încîntătoare, minți Nicki chicotind.

– Nu seamănă deloc cu mama ei, asta-i sigur, rosti Valerie, oprindu-se din vorbă cînd simți un fior uşor de neplăcere, ca pentru a sublinia mai bine ce avea de gînd să spună mai departe. Lady Skeffington îşi doreşte aşa de tare să facă parte din înalta societate, că e în stare de orice. Dacă n-ar fi fost aşa de ambițioasă, ar fi părut tuturor de-a dreptul patetică.

– Cu riscul de a părea obtuz, răspunse Nicki, care deja îşi pierduse răbdarea, atunci de ce mama naibii le-ai mai invitat la balul tău mascat?

– Pentru că, scumpule, oftă Valerie, trecîndu-şi delicat degetele peste faţa lui, cu un gest de intimitate împărtăşită, în vara asta micuţa Julianna a făcut cunoştinţă cu noua contesă de Langford şi cu cumnata ei, ducesa de Claymore. La începutul sezonului, contesa şi ducesa au dat limpede de înţeles că doresc ca fetiţa asta să fie bine primită de înalta societate. Asta înainte să plece spre Devon împreună cu soţii lor. Cum nimeni nu vrea să-i ofensenze pe cei din familia Wesmorland şi cum lady Skeffington a reuşit să ne irite pe toţi, am aşteptat pînă în ultima săptămînă a sezonului ca să ne facem datoria şi să le invităm la un bal. Din nefericire, din duzinele de invitaţii primite, lady Skeffington a acceptat-o tocmai pe a mea, probabil pentru că a auzit că o să vii şi tu aici.

Valerie se opri deodată din vorbă, de parcă

tocmai i-ar fi venit o idee. Zîmbind tandru, spuse:

– Toată lumea îşi doreşte să afle cum s-a întîmplat ca Julianna şi mama ei cea nesuferită să ajungă să le cunoască pe contesă şi pe ducesă, şi pun pariu că tu ştii foarte bine, nu-i aşa? Bîrfele spun că tu le cunoşteai foarte bine pe ambele doamne înainte ca ele să se fi măritat.

Spre marea uimire a lui Valerie, expresia de pe chipul lui Nicki se schimbă deodată, devenind rece şi distantă, iar cuvintele lui reprezentau un avertisment clar:

– Defineşte ce ai vrut să laşi să se înţeleagă prin „le cunoşteai foarte bine".

Dîndu-şi seama că intrase cumva pe un teritoriu interzis, Valerie dădu să se retragă într-un loc sigur.

– Am vrut să spun că se ştie că eşti bun prieten cu ambele doamne.

Nicki îi acceptă oferta de pace şi o lăsă să se retragă cu demnitate, dar fără a lăsa deoparte subiectul:

– Şi soţii lor sînt foarte buni prieteni cu mine, continuă el, deşi era mai degrabă o exagerare.

Deşi era în termeni amicali atît cu Stephen, cît şi cu Clayton Westmoreland, nici unul din ei nu era tocmai încîntat de prietenia soţiilor lor cu Nicki, o situaţie despre care cele două tinere doamne îi spuseseră că va continua pînă cînd „o să ai şi tu propria ta nevastă, Nicki, aşa cum sînt Clayton şi Stephen cu noi."

– Cum nu eşti încă promis domnişoarei Skeffington, îi zise Valerie încet, atrăgîndu-i din nou atenţia asupra ei şi prinzîndu-l cu o mînă de ceafă, înseamnă că nimic nu ne împiedică să ieşim prin partea din spate a labirintului ca să mergem la tine în dormitor.

Din clipa în care-l întîmpinase, Nicki ştiuse că această sugestie avea să vină, iar în clipa aceea se gîndea la ofertă cu destulă răceală.

Nu exista nimic care să-l oprească s-o accepte.

Absolut nimic, exceptînd poate lipsa de in-

leres pentru ceea ce ştia că avea să urmeze, adică exact o oră şi jumătate de amor neinhibat cu o parteneră experimentată.

Exercițiul avea să fie precedat de un pahar cu şampanie şi încheiat cu un alt pahar de coniac excelent.

După aceea, el se va preface a fi dezamăgit cînd ea se va simți obligată să se întoarcă în propriul pat, ca să nu dea naştere la bîrfe. Foarte civilizat, foarte elegant şi extrem de previzibil.

În ultima vreme, viața sa devenise extrem de previzibilă, ca şi toți cei implicați în ea, inclusiv el, ceea ce începuse să-l cam irite.

Indiferent dacă se afla în pat cu o femeie sau la masa de joc cu amicii, automat spunea şi făcea numai ceea ce se cuvenea, în momentele potrivite.

Se asocia numai cu bărbați şi femei din propria clasă socială, care erau la fel de previzibili şi de plicticoşi ca şi el.

Începuse deja să se simtă ca o marionetă

care juca pe o scenă alături de alte marionete, toate dansînd după aceeaşi melodie, scrisă de acelaşi compozitor.

Chiar şi cînd venea vorba despre legături ilicite ca aceea cu Valerie, exista un ritual care trebuia urmat şi care varia numai în funcție de doamnă, dacă era sau nu căsătorită şi de rolul pe care-l juca el, acela de seducător sau de sedus.

Cum Valerie era văduvă şi-şi asumase rolul de seducătoare, ştia exact cum avea să reacționeze dacă-i refuza propunerea.

La început avea să se bosumfle, pe urmă avea să rîdă de el, iar la final avea să încerce să-l farmece.

El, fiind cel sedus, va ezita, va deveni evaziv şi în cele din urmă va amîna pînă cînd ea va renunța, dar n-o va refuza niciodată pe față.

Dacă ar face-o, ar fi o nepolitețe de neiertat, un pas greşit în complicatul dans social pe care-l executau cu toții la perfecție.

În pofida tuturor acestor lucruri, Nicki ezită puțin înainte să spună ceva, aşteptînd ca trupul să-i răspundă favorabil la sugestiile ei, deşi mintea le refuza.

Cum acest lucru nu se întîmplă, clătină din cap şi făcu primul pas al dansului: ezitarea.

– Cred că ar fi mai bine ca mai întîi să dorm, scumpo. Am avut o săptămînă extrem de obositoare şi în ultimele două zile n-am dormit deloc.

– Sper că n-ai de gînd să mă refuzi, nu-i aşa, dragule? rosti ea, bosumflîndu-se fermecător.

Nicki trecu imediat la temporizare:

– Şi cum rămîne cu petrecerea?

– Prefer să fiu cu tine. Nu te-am mai văzut de luni de zile şi, în afară de asta, petrecerea poate continua la fel de bine şi fără mine. Am nişte servitori instruiți la perfecție.

– Dar invitații tăi nu sînt la fel de bine instruiți, rosti Nicki, încă evaziv, pentru că ea încă nu trecuse la următoarea fază.

– Nici n-or să ştie că am plecat.

– Dormitorul pe care mi l-ai dat e chiar alături de cel al mamei tale.

– N-o să ne audă nici dacă rupem patul, ca data trecută. E surdă ca un lemn.

Nicki tocmai era pe cale să continue cu amînările, dar Valerie îl luă prin surprindere accelerînd procedura şi trecînd direct la fermecarea lui, înainte ca el să fi avut timp să-şi spună replicile din acea piesă de teatru care devenise viaţa lui.

Ridicîndu-se pe vîrfuri începu să-l sărute. Mîinile ei îi înconjurară gîtul şi buzele desfăcute îi invitau limba.

Nicki o prinse automat de talie şi se supuse invitaţiei, dar era un gest născut din politeţe, nu din dorinţă.

Cînd o mînă de-a ei se furişă spre partea din faţă a pantalonilor, el o eliberă şi păşi înapoi, deodată revoltat şi plictisit de întreaga şaradă.

– Nu în seara asta, rosti el cu fermitate.

Ochii ei îl acuzau deja de acea încălcare grosolană a regulilor. Îmblînzindu-şi glasul, o prînse

de umeri, o întoarse şi o lovi uşor peste fund, în timp ce-o îndepărta de el.

– Întoarce-te la oaspeții tăi, scumpo. Deja cu mîna în buzunar după o țigară de foi, adăugă cu politețe: O să vin şi eu după puțin timp. Trebuie să fim discreți.

3

Fără a şti că nu e singură în labirint, Julianna rămase în aşteptare, dorind să se asigure că maică-sa n-avea de gînd să se întoarcă.

După un moment, oftă şi ieşi din ascunzătoarea sa.

Cum labirintul părea locul ideal pentru a se ascunde în următoarele ore, o luă spre stînga şi

urmă poteca ce o conducea într-un scuar cu o bancă de piatră în centru.

Îmbufnată, încercă să-şi analizeze situaţia, căutînd o cale de scăpare din capcana umililoare în care se afla.

Din nefericire, ştia că nu exista scăpare de obsesia mamei ei de a o vedea măritată cu cineva „de vază", mai ales acum, că exista această oportunitate.

Pînă acum maică-sa nu-şi putuse împlini ţelul din cauză că nici un pretendent de vază nu apăruse la uşa lor în timpul celor cîtorva săptămîni de cînd era Julianna la Londra.

Din nefericire, chiar înainte să plece de la Londra ca să vină aici, maică-sa reuşise să stoarcă o cerere în căsătorie de la sir Francis Bellhaven, un cavaler bătrîn şi respingător, cu piele palidă, ochi căprui ieşiţi din orbite, care parcă o dezbrăcaseră din clipa în care se aţintiseră asupra ei, şi cu buze groase şi gălbui care-i aminteau de un peşte.

Gîndul de a fi obligată să petreacă o seară întreagă, fără a mai pune la socoteală că poate o viață întreagă, alături de sir Francis era de nesuportat. Era obscen. Terifiant.

Deşi ea, oricum, nu avea nici un cuvînt de spus în această chestiune.

Dacă voia să aibă de ales, atunci ascunsul în labirint de alți posibili pretendenți era ultimul lucru pe care putea să-l facă.

O ştia foarte bine, dar se simțea incapabilă să se întoarcă la bal.

Nici măcar nu-şi dorea un soț. Împlinise optsprezece ani şi avea alte planuri pentru sine, dar, din păcate, acestea nu coincideau cu cele ale mamei ei, aşa că nici nu contau.

Frustrant era faptul că maică-sa credea sincer că acționa pentru binele ei şi că ştia de ce avea nevoie şi de ce nu.

Luna ieşi dintre nori, iar Julianna putu să admire strălucirea palidă a lichidului din pahar. Tatăl ei îi spusese că puțin brandy nu putea să facă

rău nimănui, că uşura fel de fel de boli, îmbunătăţea digestia şi alunga tristeţea.

Julianna ezită, apoi, într-o izbucnire de revoltă şi disperare, decise să testeze teoria lui. Ridică paharul şi, încercînd să alunge mirosul respingător de alcool, îşi lăsă capul pe spate şi luă trei înghiţituri mari.

Lăsă paharul în jos şi, cutremurîndu-se din cauza tăriei, rămase să aştepte o explozie de fericire.

Trecură cîteva secunde, apoi cîteva minute. Nimic.

Nu simţea decît că i se înmuiaseră puţin genunchii şi că nu-şi mai putea reţine lacrimile care deja îi împăienjeniseră ochii.

Din respect pentru picioarele care-i tremurau, Julianna se apropie de bancă şi se aşeză.

Era evident că banca fusese ocupată şi mai devreme, pentru că pe marginea ei era un pahar pe jumătate plin, iar dedesubt altele goale.

După o clipă, mai luă o înghiţitură din pahar şi

rămase să privească lichidul auriu în timp ce se gîndea la situația în care ajunsese.

Cît de mult îşi dorea ca bunica ei să mai fi fost în viață.

Bunica ar fi pus capăt acelei obsesii a mamei ei de a-i aranja o partidă bună.

Ar fi înțeles aversiunea Juliannei de a fi forțată să se mărite cu cineva.

Dintre toți oamenii din lume, tocmai bunica ei fusese singura persoană care păruse s-o înțeleagă cel mai bine.

Bunica fusese prietena, profesorul şi mentorul ei.

Pe genunchii ei aflase Julianna ce se întîmpla în lume.

Alături de ea fusese încurajată să gîndească singură şi să spună ce credea, oricît de absurd sau de scandalos ar fi părut totul.

În schimb, bunica o tratase întotdeauna ca pe un egal, împărtăşindu-i propria filozofie despre viață, de la scopul pe care-l avusese Dumnezeu

nlunci cînd crease omul şi pînă la miturile despre bărbaţi şi femei.

Bunica Skeffington nu credea că mariajul era răspunsul la visurile unei femei, tot aşa cum nu credea că bărbaţii erau mai nobili sau mai inteligenţi decît femeile.

– Hai să-l luăm de exemplu pe soţul meu, spusese cu un zîmbet acru, într-o după-amiază rece imediat după Crăciun, după ce Julianna împlinise cincisprezece ani. Tu n-ai apucat să-l cunoşti pe bunicul tău, odihnească-se în pace, dar dacă a avut un creier cu care să gîndească, eu una n-am observat nimic. Asemenea strămoşilor săi, nu era capabil să adune două cifre în minte sau să scrie o frază cît de cît inteligentă, unde mai pui că avea mai puţin bun-simţ decît un sugar.

– Serios? întrebase Julianna, uluită şi oarecum scandalizată de acea lipsă de respect faţă de bărbatul mort, care fusese soţul bunicii ei.

Bunica încuviinţase calmă.

– Toți bărbații Skeffington au fost așa, lipsiți de imaginație și cu o minte înceată.

– Dar nu poți să spui că și tata e la fel, rostise Julianna, mai mult din loialitate. E singurul tău copil în viață.

– Nu, taică-tău nu e încet la minte, rostise bunica imediat. E mai degrabă leneș la gîndire.

Julianna se abținuse cu greu să nu chicotească auzind o asemenea erezie, dar, înainte să-i poată lua iar apărarea tatălui său, bătrîna continuase:

– Pe de altă parte, femeile Skeffington au dat dovadă de o rară inteligență. Dacă te gîndești mai bine, o să vezi că femeile sînt cele care în general reușesc să supraviețuiască datorită inteligenței și determinării, nu bărbații. Ei nu sunt superiori femeilor decît, poate, ca forță brută.

Cînd Julianna o privise nu tocmai convinsă, bunica ei adăugase cu un surîs:

– Dacă o să citești cartea pe care ți-am dat-o săptămîna trecută, o să descoperi că femeile

n-au fost întotdeauna supuse bărbaților... Păi în vremurile străvechi, noi aveam puterea şi respectul. Noi eram zeițe, prezicătoare şi vindecătoare, iar toate secretele universului se aflau în mințile noastre. Noi aveam în trupuri darul vieții. Noi ne alegeam partenerii, nu invers. Bărbații ne căutau sfatul, ne adorau şi ne invidiau puterile. Le eram superioare din toate punctele de vedere. Noi eram conştiente de aceste lucruri, şi ei la fel.

– Dar dacă eram într-adevăr mai deştepte şi mai bine înzestrate, rostise Julianna, cînd bunica ei se oprise ca să-i observe reacția, atunci cum se face că am pierdut toată puterea şi respectul, şi am devenit acum supusele lor?

– Ei ne-au convins că avem nevoie de puterea lor brută pentru protecția noastră, i-a răspuns ea cu un amestec de resentimente şi uimire. După care ne-au „apărat" de toate privilegiile şi drepturile noastre. Ne-au păcălit.

Julianna descoperise imediat eroarea din lo-

gica bunicii şi se încruntase îngîndurată.

– Dacă e aşa cum zici tu, a rostit după un moment, atunci cu siguranță că nu erau atît de dobitoci cum crezi tu. Au dat dovadă de multă isteține, nu?

O clipă, bunica se încruntase în direcția ei, apoi începuse să chicotească încîntată.

– Un bun punct de vedere, scumpa mea, unul care merită dezbătut. Te sfătuiesc să notezi gîndul ăsta pe hîrtie ca să-l poți examina mai tîrziu. Poate chiar o să scrii o carte despre cum masculii au perpetuat această impresie greşită de-a lungul secolelor ca să supună femeile. Sper numai că nu vei decide să-ți iroseşti mintea şi talentele asupra vreunui individ ignorant care te doreşte doar pentru chipul ăsta frumos şi caută să te convingă că singura ta menire e să-i faci copii şi să-i porți de grijă. Tu ai putea deschide o nouă eră, Julianna. Ştiu că poți.

Bunica ezitase, apoi, de parcă s-ar fi decis, îi spusese:

– Asta ne duce la o altă chestiune despre care am vrut să discutăm. Pare un moment bun ca s-o analizăm.

Bunica Skeffington s-a ridicat, apoi s-a îndreptat spre căminul aflat tocmai în cealaltă parte a salonului intim.

Încă de pe atunci se mişca cu greutate din cauza vîrstei înaintate.

Ţinîndu-se de marginea poliţei, s-a aplecat să înteţească focul.

– După cum bine ştii, am supravieţuit deja morţii soţului şi a unui fiu. Am trăit mult şi sunt pregătită să-mi sfîrşesc zilele pe pămîntul ăsta oricînd mi-o suna ceasul. Deşi n-o să fiu alături de tine pentru totdeauna, sper să compensez cumva acest lucru lăsîndu-ţi ceva... o moştenire pe care s-o cheltuieşti. Nu e prea mare.

Subiectul legat de moartea bunicii nu mai fusese discutat niciodată înainte şi numai gîndul că ar fi putut s-o piardă o făcuse pe Julianna să simtă cum i se strîngea inima de spaimă.

– După cum am mai spus, nu e mult, dar dacă eşti foarte chibzuită, îţi va permite să trăieşti modest la Londra pentru cîţiva ani ca să experimentezi viaţa şi să-ţi perfecţionezi talentul la scris.

În sufletul ei, Julianna îşi zisese disperată că viaţa fără bunica ei era de neconceput, că nu dorea defel să se mute la Londra şi că visul lor de a deveni ea o scriitoare cunoscută nu era altceva decît o fantezie imposibil de realizat.

Speriată ca nu cumva o izbucnire a emoţiilor ei să n-o supere pe bunică, rămăsese locului, calmă la exterior, frunzărind o carte.

– N-ai nimic de spus cu privire la planurile pe care mi le-am făcut cu tine, copilă? Mă aşteptam să te văd sărind în sus de bucurie. Măcar o mică licărire de entuziasm ar fi potrivită în schimbul economiilor pe care le-am făcut ca să-ţi las această mică moştenire.

O înţepase doar ca s-o stîrnească la vorbă, la o discuţie lipsită de sentimentalisme.

Julianna se pricepea de minune la aşa ceva, însă se simţise incapabilă să discute despre moartea bunicii cu umor şi calm impersonal.

Mai mult, se simţise oarecum rănită că bătrîna putea vorbi despre moartea ei fără pic de regret.

– Trebuie să-ţi spun că nu-mi pari prea recunoscătoare.

Julianna îşi ridicase capul şi, cu ochii strălucitori din cauza lacrimilor de furie, răspunsese:

– Nu sunt deloc recunoscătoare, bunico, şi nici nu vreau să discut despre aşa ceva acum. Suntem în preajma Crăciunului, un moment mai prielnic pentru veselie şi...

– Moartea face parte din viaţă, i-o întorsese bunică-sa. N-are rost să încerci s-o negi sau să te ascunzi de ea.

– Dar tu eşti chiar viaţa mea, izbucnise Julianna. Şi... şi nu-mi place deloc că poţi să-mi vorbeşti despre bani de parcă ar fi o recompensă pentru moartea ta.

– Mă consideri rece şi calculată?

– Da!

Aceea fusese prima lor ceartă serioasă şi Julianna se urîse cu toată fiinţa ei.

Bunică-sa o privise tăcută şi senină înainte s-o întrebe:

– Ştii ce-o să-mi lipsească cel mai mult atunci cînd voi părăsi lumea asta?

– Nimic, este evident.

– O să-mi lipsească doar un singur lucru. Cum Julianna nu întrebase ce anume, bătrîna îi oferise o explicaţie:

– Tu o să-mi lipseşti.

Răspunsul fusese în asemenea contradicţie cu glasul calm şi expresia liniştită, încît Julianna o privise cu îndoială.

– O să-mi lipsească mult umorul tău şi micile confidenţe, darul pe care-l ai de a vedea logica ascunsă în spatele ambelor laturi ale unei chestiuni. Dar mai ales o să-mi lipsească lectura a ceea ce scrii în fiecare zi. Ai fost singura lumină

din existența mea. Ai fost flacăra mea, grija mea permanentă să-ți fie ție bine.

Se apropiase de Julianna şi-i ştersese lacrimile de pe obraji.

– Sîntem spirite înfrățite, noi două. Dacă te-ai fi născut mult mai devreme, atunci am fi fost cele mai bune prietene.

– Dar sîntem prietene, şoptise Julianna cu disperare. O să rămînem prietene pentru totdeauna. Şi atunci cînd n-o să mai fii... încă o să-ți spun tot ce fac şi o să-ți scriu... o să-ți scriu scrisori, ca şi cum te-ai fi mutat în altă parte. În fiecare zi am să-ți scriu, promit.

– Ce idee năstruşnică, o necăjise bunica. Şi ce-o să faci, o să mi le trimiți prin poştă? Vei aştepta vreun răspuns de acolo de unde voi fi eu trimisă?

– Sigur că nu, dar tu oricum o să ştii tot ce-am scris.

– Ce te face să crezi una ca asta? o întrebase sincer nedumerită.

– Te-am auzit cum îi spuneai vicarului că e ilogic să presupună că Atotputernicul are de gînd să ne lase să dormim pînă la Ziua Judecății. Tu ai spus-o şi ne-ai prevenit de mai multe ori că vom culege ceea ce am semănat, aşa că şi Domnul va insista să observăm ce am cules, dar dintr-un punct de vedere mult mai larg.

– Nu cred că e înțelept, scumpa mea, să pui bază pe teoriile mele teologice mai mult decît pe cele ale bunului vicar. N-aş vrea să-ți iroseşti timpul scriindu-mi mie după ce n-oi mai fi, în loc să scrii ceva de citit pentru cei vii.

– N-o să-mi irosesc timpul, răspunsese Julianna cu un zîmbet încrezător. Dacă o să-ți scriu am toată încrederea că vei reuşi cumva să şi citeşti, indiferent unde vei fi atunci.

– Acum îmi atribui şi puteri mistice?

– Nu, o necăjise Julianna, o să le citeşti pentru că o să vrei să-mi corectezi orice greşeală.

– Impertinentă mică, o mustrase bunica cu un zîmbet cald, prinzînd-o cu afecțiune de mînă.

Anul următor, chiar în Ajunul Crăciunului, bunica murise, ținînd-o pe Julianna pentru ultima oară de mînă.

– O să-ți scriu, bunico, plînsese Julianna la căpătîiul ei. Nu uita să-mi aştepți scrisorile. Nu uita!

4

În zilele care urmaseră, Julianna îi scrisese bunicii ei duzine întregi de scrisori, dar în timp ce zilele şi lunile se scurgeau una după alta, monotonia goală a vieții ei nu-i oferea prea multe de comentat.

Micul sat Blintonfield reprezenta hotarul lumii ei, aşa că Julianna şi- a umplut timpul citind şi

visînd în secret la ziua în care avea să plece la Londra, la optsprezece ani, ca să-şi revendice moştenirea.

Acolo avea să întîlnească oameni interesanţi, avea să viziteze muzee, în timp ce va lucra din greu la opera sa.

Dacă reuşea să-şi vîndă ceva din scrieri, intenţiona să-i aducă pe cei doi fraţi mai mici la Londra cît mai des, ca să-i ajute să-şi lărgească orizontul.

După ce încercase de cîteva ori să discute despre acele visuri ale ei cu maică-sa, Julianna îşi dăduse seama că era mai înţelept să nu mai continue. Maică-sa se arătase imediat oripilată de toate acele idei noi.

– Nici nu se pune problema, dragă. Tinerele doamne respectabile şi necăsătorite pe deasupra nu locuiesc singure, mai ales la Londra. Reputaţia ta ar fi distrusă, complet distrusă.

Nu se arătase mai entuziasmată de cărţi sau de scrierile ei. Interesul lui lady Skeffington în

ceea ce priveşte lecturile era limitat numai la paginile de bîrfe din ziare, în care urmărea cu religiozitate ce făceau membrii înaltei societăți. Considera fascinația Juliannei pentru istorie şi filozofie, şi dorința ei de a deveni o autoare cunoscută drept la fel de scandaloasă ca şi dorința de a locui singură la Londra.

– Domnilor nu le plac femeile prea deştepte, draga mea, o prevenise ea de mai multe ori. Eşti prea ocupată de cărți. Dacă nu te înveți să-ți ascunzi preocupările astea nefeminine, şansele de a primi o cerere în căsătorie din partea unui bărbat cu adevărat dezirabil o să fie ruinate.

Pînă în urmă cu cîteva luni, înaintea balului mascat, subiectul unui sezon la Londra pentru Julianna nu fusese discutat nici măcar ca o palidă posibilitate.

Deşi tatăl Juliannei era baronet, strămoşii săi risipiseră cu multă vreme în urmă domeniul şi averea familiei. Singura moştenire rămasă din partea lor era o dispoziție bună şi placidă, care-i

permitea să treacă fără probleme peste micile necazuri ale vieții, precum şi patima pentru vin şi spirtoase.

N-avea nici o dorință să-şi părăsească fotoliul, nici pomeneală să plece din micul sat adormit în care se născuse. Cu toate astea, nu putuse ține piept hotărîrii soției sale şi nici ambiției pe care o avea cu privire la viitorul micii lor familii.

În cele din urmă, nici Julianna nu fusese capabilă s-o mai strunească.

La trei săptămîni după ce Julianna îşi primise moştenirea, în timp ce scria la toate ziarele întrebînd de case cu chirie, maică-sa chemase întreaga familie în salon pentru un consiliu fără precedent.

– Julianna, rostise ea surescitată, eu şi tata avem să-ți spunem ceva nemaipomenit. Se oprise din vorbă cît să-i zîmbească tatălui Juliannei, care continua să-şi citească ziarul. Nu-i aşa, John?

– Da, porumbița mea, murmurase el fără să-şi ridice privirea din ziar.

După ce privise cu reproş spre cei doi frați mai mici ai Juliannei, care se certau pe ultimul biscuite, bătu din palme încruntată şi se concentră asupra fiicei ei.

– Este totul aranjat, o informase ea. Tocmai am primit o scrisoare de la proprietarul unei căsuțe din Londra, dintr-un cartier respectabil. A fost de acord să ne-o lase nouă pentru tot restul sezonului şi asta pentru suma ridicolă pe care am oferit-o. Deci tot restul a fost aranjat şi deja am achitat avansul. Am angajat-o şi pe domnişoara Sheridan Bromleight, care va fi camerista şi doamna ta de companie, şi care va avea din cînd în cînd grijă şi de băieți. Este americancă, dar cînd n-ai bani te mulțumeşti cu ce se poate. Doamne Sfinte, rochiile tale m-au costat o avere, dar nevasta vicarului m-a asigurat că modista pe care am angajat-o este competentă. Deşi, desigur, modelele ei nu se compară cu modelele

purtate de doamnele din înalta societate. Pe de altă parte, îndrăznesc să afirm că puține dintre ele au fost înzestrate cu o frumusețe ca a ta, așa că pînă la urmă s-a stabilit un oarecare echilibru. În curînd o să ai rochii splendide care să-ți sporească frumusețea şi toate or să moară de invidie! O să ai bijuterii şi blănuri, trăsuri şi servitori gata să-ți îndeplinească orice dorință...

Julianna se simțise încurcată, pe moment, să audă că existau şi case atît de ieftine la Londra, dar rochii noi şi o cameristă nu fuseseră niciodată trecute în bugetul familiei sau al ei.

– Nu înțeleg. Ce anume s-a întîmplat? întrebase ea, gîndindu-se că, poate, le murise vreo rudă şi le rămăsese o moştenire însemnată.

– Ce s-a întîmplat? Am reuşit să pun mica ta moştenire la treabă şi asta într-o manieră care ne va aduce mare folos, sînt sigură.

Julianna deschisese gura, gata să protesteze furioasă, dar pe moment rămăsese fără grai, ceea ce o făcuse pe lady Skeffington să creadă,

eronat, că era extrem de entuziasmată.

– Da, e cît se poate de adevărat! Mergem la Londra pentru sezon, unde vom găsi noi o cale să te ajutăm să te amesteci printre oameni potriviți. Cît vom sta acolo sînt convinsă că vei atrage atenția unui domn potrivit care-ți va face o ofertă nemaipomenită. Poate chiar contele de Langford, ale cărui proprietăți sînt, se zice, unice. Sau chiar Nicholas DuVille, care-i unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia şi Franța, şi va moşteni şi un titlu scoțian de la o rudă de-a mamei lui. Ştiu din surse sigure că domnii de care ți-am vorbit, contele de Langeford şi contele de Glenmore, cum se va numi DuVille, sînt considerați a fi cei mai răzvrătiți burlaci din întreaga Europă. Îți dai seama ce invidioşi or să fie toți, atunci cînd micuța Julianna Skeffington îl va prinde în laț pe unul din aceştia doi?

Julianna simțise cum toate speranțele ei se spulberau.

– Dar nu vreau un soț! țipase ea. Vreau să

călătoresc, să învăț şi să scriu, mamă! Zău că da! Cred că într-o bună zi aş putea să scriu un roman. Bunica îmi zicea mereu că am talent. Nu, nu rîde, te rog. Trebuie să iei banii înapoi, trebuie!

– Draga mea fată prostuță, n-aş face aşa ceva nici dacă mi-ar sta în putere, deşi nu e cazul. Pentru o femeie, căsătoria este singurul viitor posibil. Imediat ce-o să vezi cum trăiesc oamenii din lumea bună, o să uiți de toate prostiile astea pe care ți le-a vîrît în cap bunica ta. Şi atunci, continuase ea neabătută, cînd vom fi la Londra, voi încerca să te pun în calea tuturor domnilor disponibili în acest sezon. În fond, nici noi nu sîntem negustori obişnuiți; tatăl tău este baronet. Imediat ce înalta societate va realiza că am venit la Londra pentru sezon, vom fi incluse automat pe listele de invitați. Domnii or să te vadă şi or să te admire, şi curînd vom avea o puzderie de pretendenți la uşă, o să vezi.

N-avusese nici un rost să refuze să plece la

Londra, aşa că Julianna se supusese voinţei mamei sale.

Ajunse la Londra, maică-sa insistase să treacă zilnic pe la aceleaşi magazine costisitoare în care-şi făceau cumpărăturile toate doamnele din înalta societate şi în fiecare după-amiază străbăteau parcurile frecventate de acestea.

Însă nimic nu a mers după cum a plănuit lady Skeffington.

Contrar tuturor aşteptărilor ei, aristocraţia n-a întîmpinat-o cu braţele deschise nici după ce a descoperit că soţul ei era baronet, tot aşa cum n-a răspuns bine la eforturile ei de a angaja conversaţii pe stradă sau în parc.

În loc să primească vreo invitaţie la baluri sau la cineva acasă, matroanele elegante, cu care a încercat să intre în vorbă, i-au tăiat macaroana fără pic de jenă.

Deşi maică-sa nu părea să observe că era tratată cu o asemenea răceală, Julianna simţise fiecare insultă în parte, şi simţise cum îi era rănită

mîndria. Deşi îşi dădea seama că maică-sa era cea care atrăgea disprețul tuturor, întreaga situație o umilea cumplit.

În pofida acestor neajunsuri, Julianna nu considera că acea călătorie la Londra era o pierdere dezastruoasă.

Sheridan Bromleigh, camerista şi doamna de companie angajată pe perioada sezonului, se dovedise a fi o fată isteață, înzestrată cu simțul umorului, cu care putea vorbi fără probleme.

Pentru prima dată în cei optsprezece ani de viață, Julianna avea o prietenă de vîrsta ei, cu care avea multe lucruri în comun.

Contele de Langford, pe care pusese ochii lady Skeffington pentru fiica ei, îi dăduse planurile peste cap anunțînd că se căsătorea la sfîrşitul sezonului.

Cu o nuntă rapidă care şocă Londra şi o irită peste măsură pe lady Skiffington, frumosul conte se căsători cu nimeni alta decît domnişoara Bromleigh.

Cînd lady Skeffington a auzit această veste, s-a dus în pat cu inima sfîşiată, unde a zăcut toată ziua.

Seara însă a început să întrezărească uriaşele avantaje pe plan social ca urmare a faptului că o cunoştea atît de bine pe proaspăta contesă.

Cu încredere şi cu o vigoare nouă, şi-a concentrat atunci toate speranţele asupra lui Nicholas DuVille.

În mod normal, Julianna nu-şi putea aminti de dezastruoasa întîlnire cu el fără să se cutremure, deşi aşa cum stătea ascunsă în labirint, privind pierdută la paharul din mînă, întreaga tărăşenie păru deodată mai degrabă amuzantă decît umilitoare.

E limpede, decise ea deodată, că băutura cu un gust aşa de rău izbutise totuşi s-o mai înveselească.

Şi dacă numai trei înghiţituri mici reuşiseră asemenea performanţă, atunci i se părea logic că încă o porţie din lichidul binefăcător n-avea

cum să-i strice. În spiritul experimentării ştiinţifice a Icoriei ei, ridică paharul şi mai luă trei sorbituri. După numai cîteva momente se simţi cu mult mai bine.

– E mult mai bine aşa, rosti ea spre lună, încercînd să-şi camufleze un chicotit atunci cînd îşi aminti de scurta ei întîlnire cu Nicholas Du-Ville.

Maică-sa îl spionase pe cînd se plimba prin Hyde Park şi, cînd se apropiase de aleea pe care erau ele, o împinsese pe Julianna în calea calului şi a trăsurii sale.

Julianna, care-şi pierduse echilibrul, se prinsese în ultima clipă de frîul calului nervos, oprind trăsura, spre stupoarea proprietarului.

Speriată de nervozitatea acelui animal mare, Julianna rămăsese atîrnată de hăţurile lui, încercînd în van să-l liniştească.

Intenţionînd să se scuze şi apoi să-l mustre pe proprietarul trăsurii că nu făcea nimic pentru a potoli calul, Julianna îşi ridicase privirea şi

dăduse peste chipul frumos al lui Nicholas DuVille.

În pofida expresiei reci a ochilor uşor îngustaţi, Julianna simţise că i se topeau oasele, iar picioarele i se prefăceau în gelatină.

Brunet, cu umeri laţi şi ochi de un albastru metalic, plus buze fin cizelate, i se păruse genul de bărbat care gustase deja din toate plăcerile pe care i le putea oferi viaţa.

Cu chipul acela de înger decăzut şi ochi care văzuseră prea multe, Nicholas DuVille i se păruse extrem de atrăgător şi la fel de periculos ca un şarpe cu clopoţei.

În clipa aceea, Julianna simţise imboldul nebunesc de a face ceva care să-l impresioneze cu adevărat.

– Dacă doriţi un cal, domnişoară, îi spusese el pe un ton nerăbdător, v-aş sugera să încercaţi să faceţi rost de unul prin metode convenţionale.

Julianna fusese cruţată de a-i răspunde de reacţia promptă a mamei ei, care, aşa era de

disperată să-i atragă atenția, încît încălcase absolut toate regulile etichetei şi ale bunului-simț.

– Ce plăcere, ce privilegiu neaşteptat, lordul meu, rostise la repezeală lady Skeffington, fără să ia în seamă disprețul lui sau privirile curioase ale celor ce se adunaseră în jurul lor. De cînd doream să v-o prezint pe fiica mea...

– Să înțeleg, o întrerupsese el, că treaba asta are legătură cu faptul că fiica dumitale mi-a sărit în fața trăsurii şi mi-a abătut calul din drum? Că mi-a întrerupt...

Julianna decisese atunci că individul era nepoliticos şi arogant.

– Nici pomeneală de aşa ceva, izbucnise ea, realizînd deodată că încă mai ținea hățurile. După ce se retrăsese demnă din calea calului, rostise înțepată, sperînd ca astfel să-şi mai salveze ceva din mîndrie: Nu făceam altceva decît să mă antrenez.

Răspunsul ei îl uimise, căci renunțase să mai pornească la drum.

– Vă antrenați? repetase el cu interes. Pentru ce anume?

Julianna îşi ridicase bărbia şi sperase să dea răspunsul potrivit:

– Mă antrenez ca să devin tîlhar la drumul mare, evident. Ca să-mi fac mîna, sar în fața călătorilor inocenți şi le abat caii din drum.

După ce-i întorsese spatele, îşi prinsese mama de braț şi o mişcase din loc. Peste umăr, mai adăugase cu ironie:

– La revedere, domnule... Deveraux.

Pufnetul mamei ei scos din cauza indignării acoperise sunetul scos de bărbatul din trăsură, sunet care semna extrem de bine cu un chicotit înfundat.

În aceeaşi seară, lady Skeffington încă n-o iertase pe Julianna.

– Cum de ai putut să fii aşa de impertinentă? urlase la ea, frîngîndu-şi mîinile. Nicholas Du-Ville are atît de multă influență, încît dacă spune ceva neplăcut despre tine, atunci nici un bărbat

soţios nu va vrea să se ştie asociat cu tine. O să fii distrusă! Distrusă, mă auzi?

În pofida nenumăratelor scuze emise de Julianna, maică-sa păruse de neconsolat.

Continuase să se plimbe agitată prin casă, cu batista într-o mînă.

– Dacă Nicholas DuVille ţi-ar fi acordat atenţia lui pentru cîteva clipe în parc, unde te puteau vedea ceilalţi, atunci ai fi avut automat succes. În seara asta am fi primit deja invitaţii la cele mai importante petreceri şi baluri ale sezonului, iar după aceea ai fi avut o droaie de pretendenţi la uşă. Dar nu, tu a trebuit să fii insolentă cu singurul om care cu un singur cuvînt îmi poate distruge toate planurile şi speranţele. E numai vina bunicii tale. Te-a învăţat să te porţi exact ca ea. Ar trebui să fiu biciuită pentru că te-am lăsat să petreci atîta timp în compania acelei vrăjitoare bătrîne, însă nimeni nu i s-a opus niciodată, mai ales tatăl tău.

Nervoasă, lady Skeffington se oprise apoi

chiar în fața Juliannei. Țintuind-o cu o privire cruntă, îi spuse:

– Ei bine, eu ştiu mai multe despre lumea reală decît a cunoscut vreodată bunica ta şi am de gînd să-ți spun ceva ce ea n-ar fi putut, un adevăr simplu, care-i mai valoros decît toate învățăturile ei: Nici un bărbat nu se asociază cu o femeie care ştie mai multe decît el. Dacă moara de bîrfe a înaltei societăți prinde de veste cît eşti de pasionată de cărți, vei fi distrusă. Nici un bărbat cu stare n-o să te mai vrea. O... să... fii... terminată!

5

Un zvon de rîsete feminine o readuse pe Julianna înapoi la realitate, lucru care o făcu să se întrebe cîte reputații feminine erau „total distruse" în seara aceea.

Pe baza informațiilor culese din desele prelegeri ținute de maică-sa, se părea că existau nenumărate modalități de a fi distrusă, dar exis-

tau două soiuri diferite de distrugere. Greşelile făcute doar de femei, cum ar fi fost o inteligență ascuțită, cultură, spirit care puteau distruge şansele de a face o căsătorie bună.

Dar orice greşeală ar fi făcut şi în care era implicată şi onoarea unui domn ducea automat la „distrugerea totală", pentru că elimina orice şansă de a se mai căsători.

Era o prostie, decise Julianna veselă, în timp ce reflecta asupra zecilor de metode de „distrugere totală".

O femeie putea să-şi distrugă cu totul reputația dacă-i permitea unui domn să rămînă singur cu ea într-o cameră, dacă-l lăsa să-şi arate preferința pentru persoana ei sau dacă accepta un al treilea dans cu el.

În timp ce Julianna se gîndea la toate aceste lucruri, ajunse deodată la concluzia că i-ar fi fost mult mai bine dacă ar fi făcut unul dintre lucrurile care ar fi dus la distrugerea totală. Dacă ar fi avut reputația distrusă, cugetă ea mai departe,

atunci nu s-ar mai fi chinuit cu gîndul că trebuia să se mărite cu sir Francis Bellhaven.

Numai gîndul la el îi alungă cu totul veselia şi-i aduse iarăşi lacrimi în ochi. Se întinse după batistă, îşi dădu seama că n-avea aşa ceva la ea, aşa că începu să se smiorcăie. Sorbi iar din pahar, încercînd fără succes să revină la buna dispoziţie de dinainte.

Cîteva minute după ce-şi termină ţigara de foi, Nicki rămase pe loc, acolo unde-l adusese Valerie, întrebîndu-se dacă merita să se întoarcă la bal sau dacă nu era mult mai indicat să se retragă discret în dormitorul său.

Era obosit şi ştia că dormitorul era dotat cu un pat mare şi confortabil.

Dacă maică-sa nu i-ar fi cerut în mod special să se oprească aici în drumul său spre Londra ca să-i transmită toate cele bune mamei lui Valerie, nici n-ar fi călcat pe acolo.

Însă, după scrisoarea tatălui său, sănătatea

mamei era precară, iar Nicki n-avea de gînd să facă ceva, oricît de neînsemnat, ca s-o dezamăgească sau s-o întristeze.

Nicki se întoarse şi o porni spre grădină, pregătit să-şi îndeplinească obligaţiile sociale în seara aceea şi cele filiale a doua zi dimineaţa.

6

Julianna era deja convinsă că distrugerea totală a reputației sale avea să-l determine pe sir Francis să-şi retragă cererea în căsătorie, deşi habar n-avea cum urma să supraviețuiască dacă părinții intenționau s-o dezmoştenească din această cauză.

Îşi lăsă deodată capul în jos şi, cu ochii în-

chişi, decise să spună o mică rugăciune. Îi ceru bunicii sale s-o ajute să găsească o cale pentru a nu-şi distruge reputaţia.

Ajungînd la concluzia că poate era mai înţelept să apeleze la o autoritate încă şi mai înaltă, Julianna începu să discute direct cu Dumnezeu. Îi veni deodată în minte gîndul că poate Dumnezeu nu era deloc de acord cu o asemenea cerere şi, ca atare, n-avea să-i îndeplinească dorinţa decît dacă întrezărea logica ascunsă în spatele ei.

Smiorcăindu-se, strînse ochii mai bine şi se apucă să-i explice lui Dumnezu ce motive avea. Tocmai ajunsese la partea în care era obligată să se mărite cu sir Francis Bellhaven, plîngînd deja cu suspine, cînd un glas i se adresă deodată din întuneric, o voce groasă, masculină, în care se simţea simpatia:

– Te pot ajuta cu ceva?

Şocată, Julianna sări brusc în picioare, simţind cum inima dădea să-i iasă cu totul din piept.

Privea cu ochii măriți de uluire silueta întunecată care apăruse deodată din întuneric şi care se apropia încet de ea.

Apariția aceea se opri la cîțiva paşi de ea, cu chipul ascuns în continuare în umbră. Ridică brațul încet, fluturîndu-i prin fața ohilor ceva alb.

Cu simțurile amorțite din cauza şocului şi a băuturii, Julianna îşi dădu seama că respectiva „figură" îi întinsese chestia aceea albă ei. Făcu doi paşi nesiguri şi se întinse spre ea. Obiectul cu care rămase în mînă nu era altceva decît o batistă foarte fină, de mătase franțuzească.

– Mulțumesc, şopti ea plină de gratitudine, oferindu-i un zîmbet înmuiat în lacrimi în timp ce-şi ştergea nasul.

Nesigură în privința a ceea ce putea face mai departe cu batista, i-o întinse cu un gest larg.

– Poți s-o păstrezi.

Julianna îşi retrase mîna şi puse bine batista în dreptul inimii.

– Mulțumesc.

– Mai pot să te ajut cu ceva înainte să plec?

– Nu pleca! Te rog! Da, aş mai avea nevoie de ceva, dar trebuie să-ți explic. Julianna deschise deodată gura ca să-şi încheie explicațiile către Dumnezeu, cînd brusc o izbiră două lucruri ciudate. În primul rînd, ființa celestă care-i apăruse ca răspuns la rugăciuni părea să aibă un uşor accent franțuzesc. În al doilea rînd, acum, că ochii i se mai obişnuiseră cu întunericul, observă un mic detaliu care i se păru oarecum nelalocul lui, făcînd persoana respectivă să apară într-o lumină oarecum sinistră. Cum se rugase să fie distrusă, i se părea nu numai prudent, ci de-a dreptul imperativ să se asigure că nu era vizitată de o alt fel de ființă mistică decît cea pe care o ceruse cu atîta ardoare.

Încercînd să lupte cu amețeala indusă de băutură, Julianna îl fixă cu o privire precaută.

– Te rog să nu crezi că-ți chestionez cumva autenticitatea sau gusturile în materie de modă, începu ea, plină de respect, dar n-ar trebui să

porți mai degrabă alb decît negru?

Ochii lui, vizibili prin mască, se îngustară uşor în fața unei asemenea sugestii impertinente, făcînd-o pe Julianna să se încordeze în aşteptarea unui fulger care s-o ucidă pe loc, însă, atunci cînd îi răspunse, tonul său era în continuare blînd:

– Negrul este ceva obişnuit pentru un bărbat. Dacă aş fi apărut aici în alb, aş fi atras automat atenția asupra mea. Oamenii ar fi încercat imediat să-mi ghicească identitatea. Mi-ar fi observat mai întîi înălțimea, apoi celelalte trăsături, după care mi-ar fi descoperit negreşit identitatea. În acest caz, mi-aş fi distrus din capul locului orice şansă de a avea libertatea de a face ceea ce fac toți în astfel de ocazii.

– Da, înțeleg, rosti Julianna politicoasă, dar încă neconvinsă. Bănuiesc că nu este ceva atît de extraordinar pe cît am crezut.

Nicki era de părere că acea întîlnire a lor era ceva mai mult decît „extraordinară". Cînd o

văzuse prima dată, plîngea. În numai cîteva momente, chipul ei expresiv arătase şoc, teamă, suspiciune, iar acum nesiguranță şi o oarecare neliniște.

În timp ce o aştepta să-şi adune curajul pentru a-i explica ce anume dorea din partea lui, Nicki constată că nu exista nimic extraordinar la ea. Părul ei blond părea aproape argintiu sub razele de lună, iar ochii mari erau de un albastru fantastic. Ei erau aceia care dominau o față fin modelată, cu un ten alb ca laptele, sprîncene delicate şi o gură tentată.

Avea o frumusețe subtilă, uşor de trecut cu privirea. Nu-şi dădea seama încă ce vîrstă avea, dar părea destul de tînără, în plus existau cîteva lucruri care parcă nu se potriveau.

Fata suspină deodată, făcîndu-l să-şi îndrepte iar atenția asupra ei.

– Te-ai supăra rău de tot, rosti ea politicoasă, dacă ți-ai da masca jos şi m-ai lăsa să-ți văd fața?

– Ce favoare voiai să-mi ceri? o întrebă el, gîndindu-se că poate nu era în toate mințile.

– Nu, nu pot să-ți spun pînă cînd nu-ți văd fața. Cum el nu făcu nici o mişcare, Julianna insistă: Este extrem de important.

Nicki ezită, dar curiozitatea îl făcu în cele din urmă să se supună. Îşi scoase masca şi ieşi din umbră ca s-o lase să-i vadă chipul şi aşteptînd apoi o reacție din partea ei.

Nu avu mult de aşteptat.

La început, Julianna îşi lipi o palmă peste gură, în timp ce-l privea cu ochii mari cît farfuriile. Nicki făcu un pas spre ea, gîndind că era gata să leşine, dar hohotul ei de rîs îl făcu să se oprească. Julianna se prăbuşi pe bancă hohotind, privindu-l o clipă printre degetele mîinilor şi apoi izbucnind iar în hohote nestăpînite de rîs.

În cele din urmă, cu un efort suprem, Julianna izbuti să-şi recapete cumpătul. Îşi ridică fața spre el, privind cu neîncredere singurul chip din întreaga Anglie care-i făcuse inima să bată mai

repede. Iar acum, că şocul trecuse, chipul lui începea să aibă exact acelaşi efect asupra ei. Numai că de data asta era parcă mai altfel. De această dată, buzele fin cizelate zîmbeau ademenitor, iar ochii nu- i mai erau reci, ci numai oarecum mirați. Una peste alta, părea sincer interesat de persoana ei.

Acest lucru a fost suficient ca să-i dea curajul de care avea nevoie ca să se asigure singură că luase o decizie corectă cu numai cîteva minute în urmă. Se rugase să fie distrusă, iar acest lucru avea să fie efectuat de cel mai rîvnit burlac din toată Europa, chiar de Nicholas DuVille în persoană. Aşa era cu mult mai bine, era ceva ce avea stil. În schimbul sacrificiului pe care-l făcea ca să evite o căsătorie cu sir Francis, urma să aibă parte de o mulțime de amintiri plăcute.

– Nu sînt dementă, deşi poate că aşa las impresia, începu ea, şi vreau într-adevăr să-ți cer o favoare.

Nicki intui că ar fi fost mult mai bine dacă s-ar

fi retras politicos, dar chipul şi reacţiile extraordinare ale fetei îl captivaseră cu totul.

– Şi ce favoare anume ai de gînd să-mi ceri?

– E cam dificil de spus, răspunse ea. Nicki ar fi vrut să guste şi el din paharul pe care fata tocmai îl ridicase spre buze pentru a-şi face curaj. De fapt, e chiar foarte dificil, rosti ea mai departe, strîmbînd uşor din nas.

– După cum bine vezi, răspunse Nicki, plecîndu-se galant în faţa ei, sînt cu totul la dispoziţia ta.

– Sper să simţi acelaşi lucru şi după ce o să-ţi spun ce anume doresc de la tine, murmură Julianna.

– Ce anume pot să fac pentru tine?

– Vreau să-mi distrugi reputaţia.

7

Brusc, Nicki realiză că pînă acum nici o femeie nu reuşise să-l surprindă atît de tare, încît să-l lase cu gura căscată.

– Poftim? îngăimă el într-un tîrziu.

Pînă în clipa aceea, Nicki ar fi fost gata să parieze o avere că nimic din ce ar fi putut spune o femeie nu l-ar fi putut surprinde, fără a mai

pomeni de faptul că în acel moment se simțea cu totul redus la tăcere.

– Poftim? repetă el.

Julianna observă cum încerca să-şi ascundă şocul şi cu mare greutate izbuti să pună capăt unui alt val de rîsete necontrolate. Nu era tocmai sigură dacă îi venea să rîdă din cauza expresiei lui sau din cauza alcoolului pe care-l beau mereu bărbații ca să se simtă mai optimişti.

– Tocmai ți-am cerut să-mi distrugi reputația.

Încercînd să tragă de timp, Nicki îi studie chipul serios în timp ce scotea din buzunar şi ultima țigară de foi.

– Ce... anume... rosti el fără grabă, vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că țin neapărat să-mi distrugi reputația, repetă Julianna, privindu-l fix. Adică vreau să ajung să devin indezirabilă pentru orice bărbat, lămuri ea situația. De necăsătorit. Lăsată undeva pe raft.

Nicki îşi sprijini piciorul de bancă, în apropiere

de locul în care stătea ea, şi rămase s-o privească în tăcere, cu ţigara de foi strînsă bine între dinţii albi.

– Nu... nu cred că aş putea să mă exprim mai clar de atît, rosti ea nelinişti tă.

– Nu, nici eu nu cred că ai putea.

Julianna se apropie de el şi încercă să-i desluşească expresia feţei.

– Ai înţeles la ce anume m-am referit?

– Ar fi fost dificil să nu pricep.

Cum el nu părea tocmai entuziasmat, încercă să-l încînte cu primul lucru care-i veni în minte:

– Sînt gata să te plătesc.

De această dată, Nicki îşi ascunse şocul, dar nu şi zîmbetul.

– De două ori într-o singură noapte, murmură el. Dîndu-şi seama că ea încă mai aştepta un răspuns, îi privi chipul nerăbdător şi-i spuse: Este o ofertă extrem de tentantă.

– O să cooperez fără probleme, îi promise ea, privindu-l cu ochii mari.

– Tentația devine tot mai puternică.

Nicki o lăsă să-i aştepte decizia, în timp ce el privea în depărtare, analizînd situația şi pe femeia aceea ciudată care era aşezată pe bancă lîngă piciorul lui. Încă nu era sigur ce vîrstă avea, dar îşi dăduse seama că nu era doar o simplă debutantă chiar dinainte să-i ceară acea favoare. Indiciile fuseseră vizibile pentru oricine, începînd cu faptul că se afla singură pe întuneric, într-o zonă retrasă, cu un bărbat pe care de-abia îl cunoscuse şi nu făcea nici un efort ca să corecteze această situație.

Mai mult, rochia pe care o purta era extrem de seducătoare, cu decolteul acela imens şi modul în care se strîngea pe talie, scoțînd-o în evidență.

Nici o matroană respectabilă nu i-ar fi permis fiicei ei inocente să poarte o asemenea rochie. Era o rochie mai potrivită pentru o femeie măritată şi îndrăzneață, sau pentru o curtezană. Cum nu avea nici verighetă, era limpede cu ce anume

se ocupa. Concluzia lui era întărită şi de faptul că în ultima vreme devenise o modă ca tinerii înstăriți să vină cu amantele la asemenea baluri mascate, aşa că Nicki putea presupune liniştit că cea din fața lui se certase probabil cu însoțitorul ei.

După ce plînsese bine, începuse să-şi caute un alt protector şi deşi fusese distrusă înainte, motivul cu care-l abordase strălucea de fantezie şi inteligență. Se simțea sincer impresionat. Era extrem de încîntătoare, era o femeie unică. Cu înfățişarea şi inteligența ei, cu glasul plăcut, nu trebuia să caute prea mult un nou protector. De fapt, dacă se dovedea la fel de plină de fantezie şi în pat, atunci el era tentat să-şi asume acest rol.

Cuprinsă de îndoială, Julianna îi privea chipul dur ce se profila frumos pe cerul nopții. Cum ținea ochii uşor mijiți, părea să zîmbească tainic, deşi poate că acest lucru era determinat doar de faptul că ținea țigara de foi strînsă între dinți.

Incapabilă să mai îndure aşteptarea aceea, Julianna îl întrebă pe un ton scăzut:

– Te-ai decis sau nu?

El îşi întoarse privirea spre chipul ei şi-i zîmbi încîntat.

– N-o să fiu prea ieftin, glumi el.

– N-am prea mulți bani, îl preveni ea, iar Nicki începu să rîdă cu poftă cînd o văzu scotocind preocupată prin poşetă.

Întinzîndu-i brațul, îi zise:

– N-ai vrea să mergem într-un loc mai potrivit pentru...

– Distrugerea mea? îl ajută ea, făcîndu-l să-i simtă uşoara ezitare. Ridicîndu-se, îşi îndreptă umerii, îşi ridică bărbia şi, ca o regină, rosti: Atunci hai să ne apucăm de treabă.

Nicki o conducea cu siguranță, ghidat de aminirea unei nopți de demult, cînd el şi cu Valerie rătăciseră prin labirint ore în şir pentru că nu găseau o alee. Deodată, lui Nicki îi trecu prin minte că ar fi fost potrivit să facă cunoştință, dar

ea îi răspunse că ştia foarte bine cine anume era el.

– Iar tu eşti? o îmboldi el atunci cînd ea nu dădu vreun semn că avea de gînd să se prezinte.

În mintea ameţită a Juliannei îşi făcu în fine loc precauţia. Încercînd să se gîndească la un nume fals, privi în jos spre rochie.

– Marie, rosti ea, după o mică pauză. Poţi să-mi spui Marie.

– Ca în *„Maria Antoaneta"?* rîse Nicki, întrebîndu-se de ce simţise nevoia să mintă.

Drept răspuns, Julianna întinse braţul stîng şi exclamă veselă:

– *N-au decît să mănînce cozonac!* După o secundă, se opri în mijlocul drumului. Auzi, unde mergem noi acum?

– Spre dormitorul meu.

Julianna se gîndi la toate căile prin care putea fi distrusă reputaţia unei fete. Trei dansuri cu acelaşi bărbat.

Dacă-i permitea să-şi arate preferința pentru ea. Şi dacă rămînea singură cu un bărbat într-o cameră. Cameră. Dormitor. Încuviință din cap.

– Foarte bine, bănuiesc că te pricepi mai bine ca mine la treburile astea.

Mă îndoiesc, îşi zise Nicki cu amărăciune.

Continuară să meargă în tăcere, lucru care-i plăcea lui Nicki. Era evident că fata nu simțea nevoia să trăncănească la nesfîrşit. Cînd, în fine, rupse tăcerea, o făcu tocmai la momentul potrivit, deşi subiectul ales avu darul să-l ia din nou prin surprindere. Pînă să deschidă gura să vorbească, privise cu atenție în jos:

– Adesea mă întreb ce fel de viață duc viermii, tu nu?

– Nu la fel de mult ca înainte, răspunse Nicki, încercînd să-şi înghită un hohot de rîs. Nu-şi amintea să mai fi rîs aşa de mult într-o singură seară.

– Gîndeşte-te la ce ți-am spus şi vezi dacă nu găseşti un răspuns, rosti ea pe un ton grav, de

savant. Dacă Domnul i-a creat cu intenția de a-i lăsa să se tîrască prin pămînt, mă întreb de ce oare nu i-a dăruit şi cu genunchi?

Nicki se opri din mers, scuturat de hohote de rîs de nestăpînit.

– Ce-ai spus?

Chipul ei frumos se ridică spre el.

– Am întrebat de ce n-au viermii genunchi.

– Asta mi s-a părut şi mie că aud, răspunse el, după care o prinse de umeri, o strînse la piept şi-i fură un sărut. O eliberă la fel de repede, nesigur dacă expresia ei era una de şoc sau de reproş. Ajungînd la concluzia că nu era cazul să discute aşa ceva cu cineva cu care avea de gînd să se culce în schimbul banilor, făcu un pas în spate şi o porni mai departe la drum.

În pofida deciziei sale, nu se putu abține să nu o privească peste umăr de cîteva ori, încercînd să-i analizeze starea de spirit, liniştindu-se doar atunci cînd îi zări zîmbetul plăcut.

Nu fu sigur decît în ultimul moment că ale-

sese aleea cea bună, atunci cînd descoperi ieşirea secretă care ducea într-o latură a casei. Ştiind dinainte că aveau să fie în văzul tuturor cale de cîțiva paşi, Nicki se postă cu grijă în stînga ei, ca s-o ferească de privirile curioşilor.

– De ce mergem aşa de repede? îl întrebă ea.

– Pentru că de aici putem fi văzuți dinspre grădină, o avertiză el.

Julianna privi pe lîngă el ca să se convingă singură.

– N-au decît să mănînce şi ei cozonac! rosti ea veselă, fluturînd un braț. Ridicînd glasul, strigă: Hei, voi de colo, aveți permisiunea mea să mîncați cozonac.

Nicki se simțea scuturat de hohote tăcute de rîs, însă avu grijă să nu mai spună nimic care ar fi putut să încurajeze o altă izbucnire din partea ei.

8

În dormitorul lui, Julianna se aşeză pe canapeaua îmbrăcată în brocart, simțindu-se ca şi cum s-ar fi aflat în vis, în timp ce-l privea cum îşi scotea haina şi-şi desfăcea cravata albă.

O mie de clopoței de alarmă se declanşaseră deja în mintea ei, amețind-o. Sau poate că amețise din cauza faptului că-şi amintea aşa de bine

de sărutul lui. Îşi coborî privirea în podea pentru că i se părea mai potrivit, după care deveni deodată preocupată de ceea ce vedea.

Scăpat de haină şi cravată, Nicki îşi desfăcu şi cămaşa la gît, şi apoi se îndreptă spre măsuţa pe care se afla tava cu băuturi. Luă sticla de coniac şi se întoarse s-o întrebe dacă voia şi ea, însă ceea ce văzu îl făcu s-o pună imediat la loc. Julianna, aşezată pe canapea, era aplecată de la mijloc în jos şi privea cu atenţie spre ceva aflat pe podea.

– Ce faci acolo?

Ea îi răspunse fără să-şi ridice privirea:

– Nu mai am degetele de la picioare.

– Cum aşa? întrebă Nicki iritat, amintindu-şi de ceea ce făcuse şi spusese în grădină şi gîndindu-se că poate era beată sau nebună. Glasul îi deveni deodată tăios. Poţi să te ridici?

Julianna înţepeni auzindu-i tonul, dar se supuse. Uluită de schimbarea petrecută cu el, se ridică aşa cum îi ceruse.

Nicki constată că părea total ameţită. Ameţită şi dezorientată. Cu o furie mărită de dezamăgire şi dezgust la adresa propriei sale naivităţi, rosti usturător:

– Eşti în stare să spui ceva care să mă convingă că eşti în toate minţile?

Julianna tresări. Reacţiile îi erau mai încete din cauza băuturii, dar tot putea da un răspuns la fel de usturător ca şi tonul lui, deşi tare mult ar fi vrut să aibă parte de o noapte de care să-şi amintească cu bucurie.

– Cred că da, răspunse ea încet. Vrei să începem prin a discuta despre filozofii greci? Socrate a venit cu cîteva observaţii pertinente despre etică. Platon a fost mult mai profund...

Julianna se opri, încercînd disperată să-şi limpezească mintea suficient cît să-şi aducă aminte tot ce ştia despre filozofii antici sau moderni.

– Din timpurile moderne... încercă ea din nou, Voltaire e preferatul meu. Îmi place spiritul său.

Dar dintre toți... Julianna tăcu atunci cînd îl văzu apropiindu-se de ea, apoi continuă grăbită: Dintre toți filozofii moderni, cel mai bine cunosc o femeie. Numele ei era Sarah.

Nicki se oprise aşa de aproape de ea, încît îl putea simți în spate. Tremurînd toată, Julianna continuă:

– Vrei să-ți spun care era teoria ei favorită?

– Chiar te rog, şopti el.

– Sarah spunea că femeile au fost considerate mai demult superioare masculilor, dar aceştia, în aroganța lor, au găsit o cale ca să...

Julianna se încordă toată atunci cînd el îi puse mîinile pe umeri şi o lipi de trupul său.

– Bărbații au găsit o cale prin care să ne convingă, atît pe noi, cît şi pe ei, că femeile sînt nişte idioate şi că...

Buzele lui calde atinseră un punct sensibil din spatele urechii ei, făcînd-o să se cutremure.

– Continuă, o îmboldi el.

Julianna încercă, însă de-abia mai putea să

respire. Simțea cum se pierdea cu totul în îmbrățișarea lui.

Nicki îi simțea inima zbătîndu-se în piept şi-şi acordă alte cîteva momente de aşteptare, înainte să-i cuprindă cu palma sînul apetisant. O sărută uşor pe tîmplă şi apoi pe obraz. Mirosea a aer proaspăt şi a flori, şi i se potrivea perfect în brațe.

Constată deodată că fata respira de parcă tocmai ar fi alergat din greu, iar inima îi bătea ca şi cum...

Era moartă de frică.

Nicki îşi ridică fruntea şi o întoarse cu fața spre el. O privi neîncrezător. Era roşie la față, ochii îi luceau de spaimă şi inima îi bătea nebuneşte.

O privi cîteva clipe, încercînd să descopere pe chipul ei că ceea ce făceau în acel moment nu reprezenta ceva nou şi terifiant.

Voia să descopere şi cel mai mic indiciu al experienței.

Numai că nu descoperi nimic altceva în afara inocenței.

Pentru ea era prima dată.

Nu mai făcuse ceva de genul ăsta înainte.

Cu toate astea, el tot o dorea. Nu, realiză el deodată, o dorea de trei ori mai mult tocmai din această cauză. Era acolo, la dispoziția lui, după ce-i ceruse acest lucru şi chiar se oferise să-l plătească. Cu toate astea, Nicki ezita. O prinse de bărbie şi o forță să-l privească în ochi. Pe un ton neutru, o întrebă:

– Eşti absolut sigură că vrei să fii aici... să faci treaba asta?

Julianna îşi înghiți nodul din gît şi încuviință din cap.

– E ceva ce trebuie să fac, aşa că hai să terminăm odată.

– Eşti absolut sigură?

Cînd ea încuviință din nou, Nicki făcu ceea ce-şi dorise să facă de la bun început.

Numai că nu-i dădea pace gîndul că nu dez-

virgina o fecioară, ci că pîngărea de fapt un înger.

Îi prinse buzele într-un sărut violent şi tandru în acelaşi timp, forţînd-o astfel să răspundă, făcînd-o să geamă şi să se agaţe de gîtul lui. Nicki se apropie de ea şi dădu să-i cuprindă sînii în palme.

– Nu! Se eliberă cu atîta bruschete, încît îl luă cu totul pe nepregătite. Nu pot! Nu pot! Nu asta!

Scutură violent din cap, în timp ce Nicki o privea uluit.

Într-o clipă îi răspunsese la sărut cu pasiune, ca în următoarea s-o ia la fugă, deschizînd uşa şi dînd...

Chiar peste Valerie şi o altă femeie care bătea cîmpii că cineva îi răpise fiica.

Ca într-un coşmar, o văzu pe femeia care-l acostase în parc cum o strîngea protector la piept pe fata care fusese a lui cu numai o clipă în urmă.

Din nefericire, femeia cea în vîrstă nu mai era

toată plină de amabilitate, ci avea o atitudine de ostilitate şi triumf, atunci cînd îi zise:

– După ce-o bag pe fiică mea în pat şi-l chem pe soțul meu, o să discutăm despre treaba asta între patru ochi.

9

– Julianna? bubui din apropiere glasul mamei. Julianna avea o durere de cap teribilă.

Cu toate astea, de cînd se trezise fusese alintată continuu de maică-sa care, din punctul ei de vedere, ar fi trebuit să fie lividă de furie şi gata s-o dezmoştenească pentru ceea ce făcuse cu o noapte în urmă.

Însă nu-i pusese nici o întrebare, nu-i făcuse absolut nici un reproş. Chircită lîngă uşa trăsurii, Julianna privi cum se pierdea din vedere conacul în care se petrecuse totul.

– O să-mi fie rău, şopti ea.

– Nu, scumpo, ar fi foarte neplăcut.

Julianna înghiți în sec de cîteva ori.

– Suntem aproape acasă?

– Nu mergem acasă.

– Dar unde mergem?

– Mergem chiar... aici, rosti maică-sa privind cu evidentă plăcere spre ceva.

Julianna făcu un efort ca să vadă unde anume ajunseseră şi dădu cu ochii de o căsuță plăcută la vedere, în fața căreia fusese trasă trăsura tatălui ei şi încă o trăsură cu o emblemă încrustată pe uşă. După aceea zări capela. Iar în curtea capelei, făcînd eforturi ca să-l ignore pe tatăl ei, se afla chiar Nicholas DuVille. Iar expresia de pe chipul lui era de o mie de ori mai rece şi mai disprețuitoare decît fusese atunci în parc.

– Ce căutăm aici? țipă Julianna, simțindu-se copleşită de toate acele întîmplări stranii.

– Participăm la nunta ta cu Nicholas DuVille.

– La ce? De ce?

– De ce se însoară cu tine? rosti maică-sa pe un ton acru. Pentru că n-are de ales. În fond este un domn. Cunoştea foarte bine regulile şi cu toate astea le-a încălcat. Gazda noastră şi două servitoare te-au văzut atunci cînd ai ieşit din dormitorul lui. A distrus reputația unei fete inocente şi bine crescute. Dacă nu s-ar fi însurat cu tine, tu ai fi fost distrusă, dar nici reputația lui n-ar fi rezistat mai bine. Şi-ar fi pierdut cu totul obrazul. Propriul său cod al onoarei îi cere să facă acest gest.

– Dar eu nu vreau! strigă Julianna. O să-l fac să înțeleagă acest lucru.

– Dar nu vreau! bombănea Julianna jumătate de oră mai tîrziu, în timp ce era împinsă fără blîndețe în trăsura soțului ei. Acesta nu scosese

o vorbă în afară de cuvintele rostite în fața pastorului.

– Taci din gură şi urcă! îi zise în acel moment, fără nici un menajament.

– Dar unde mergem? întrebă ea.

– Spre noua ta casă, îi răspunse el cu sarcasm. *Noua ta casă.*

10

Fredonînd o melodie, Julianna stătea în fața măsuței de toaletă şi-şi aranja părul blond şi lung.

Satisfăcută, se ridică, îşi netezi fusta rochiei de catifea verde şi se pregăti să meargă în salon, unde intenționa să înceapă un nou manuscris în fața unui foc vesel.

În cele trei luni de cînd soțul ei o depusese fără ceremonie în fața acelei mici case pitoreşti, la numai cîteva ceasuri după cununie, nu mai auzise nimic despre Nicholas DuVille.

Însă şi aşa, fiecare detaliu al acelei zile groaznice îi fusese întipărit parcă în memorie cu fierul roşu.

Fusese o parodie obscenă a unei nunți adevărate, ceva perfect potrivit pentru ceea ce începuse în timpul unui bal mascat. Departe de a condamna comportamentul Juliannei, maică-sa considerase că apelase la o metodă absolut ingenioasă de a-l prinde în plasă pe cel mai rîvnit burlac din înalta societate.

În loc să-i ofere sfaturi practice cu privire la latura practică a căsătoriei, maică-sa bombănise toată vremea despre ce blănuri ar fi trebuit să-şi comande.

Tatăl Juliannei, pe de altă parte, pricepuse mult mai bine situația şi, ca să suporte ruşinea, se îmbătase zdravăn cu o sticlă de *Madeira*. Ca

să completeze acel tablou hidos, mireasa suferea în mod clar de mahmureală după excesul de băutură îngurgitată cu o noapte înainte, iar mirele...

Julianna se cutremura şi acum cînd îşi amintea de ura din ochii lui. Chiar şi imaginea pastorului care condusese ceremonia îi rămăsese întipărită în memorie.

Îl vedea parcă şi acum cum îl privise uimit şi şocat pe mirele care, în loc să-şi sărute mireasa, o prinsese de braţ şi o scosese afară din capelă.

În trăsură, pe drumul spre casă, Julianna încercase să se scuze şi să-i explice totul, dar el îi zisese că, dacă nu tăcea, intenţiona s-o lase în mijlocul drumului.

În lunile de cînd fusese lăsată acolo, Julianna aflase care era agonia singurătăţii, cea mai rea dintre toate, căci soţul ei nu murise, ci o respinsese plin de dispreţ. De asemenea, auzise de legătura flagrantă pe care o avea cu o celebră dansatoare de Operă.

Julianna ştia că Nicki voia s-o pedepsească. O umilea public pentru a răspunde la ceea ce credea că făcuse, că-l prinsese în capcana pregătită cu grijă de maică-sa.

Cel mai rău era atunci cînd se punea în locul lui şi înţelegea foarte bine ce simţea şi de ce.

Pînă în urmă cu o săptămînă, răzbunarea lui fusese teribil de eficace. Julianna plînsese mult şi îi scrisese zeci de scrisori în care încercase să-i explice ce se petrecuse de fapt. Singurul lui răspuns fusese un mesaj scurt, redactat de secretar, în care o prevenea că dacă nu înceta intenţiona s-o dea afară din casă fără nici un ban.

Julianna DuVille trebuia deci să-şi petreacă restul zilelor în solitudine, plătind un păcat care fusese împărtăşit de amîndoi. Nicholas DuVille mai avea alte cinci proprietăţi, mult mai mari şi mai accesibile musafirilor. Din bîrfele citite prin ziare sau ce asculta la Sheridan Westmorland, Nicki dădea petreceri grandioase în acele case

pentru prieteni şi-şi amuza amantele în dormitor.

Pînă în urmă cu o săptămînă, zilele abia se tîrîseră, fără nici o uşurare cu excepția scrisorilor pe care le redacta către bunica ei. Însă totul se schimbase de acum, şi situația avea să se îmbunătățească tot mai mult.

Cu o săptămînă înainte primise o scrisoare din partea unui editor londonez, care dorea să-i cumpere noul roman. În scrisoare, domnul Framingham o comparase cu Jane Austen, lăudîndu-i îndelung umorul şi ascuțimea observațiilor la adresa membrilor înaltei societăți.

Inclusese, de asemenea, şi un cec, spunîndu-i că era primul dintre multe altele ce aveau să vină, imediat ce primul ei roman urma să fie publicat. Un astfel de cec însemna independența ei. Deja visa la o casă în Londra, ceva mic şi plăcut, într-un cartier respectabil... aşa cum plănuiseră ea şi cu bunica. Pînă la finele anului următor va strînge destui bani ca să evadeze din acea închisoare de mătase.

Nopțile, visele nu-i dădeau pace, căci nu exista noapte în care să nu-l revadă pe Nicki, așa cum fusese în labirint.

Dar dimineața, cu soarele intrînd pe ferestre, viitorul îi aparținea din nou, pe cînd trecutul rămînea cumva în dormitor. Acum, mai mult ca niciodată, își regăsise refugiul în scris.

Ajunsă în salon, peste ea intră Larkin, majordomul, încărcat cu o tavă pe care se afla micul dejun, ciocolată fierbinte și pîine prăjită unsă bine cu unt.

– Mulțumesc, Larkin, îi zise ea cu un zîmbet, așezîndu-se la birou.

Era după-amiaza tîrziu și ea era cufundată cu totul în manuscrisul ei cînd Larkin o întrerupse:

– Doamnă?

Julianna ridică pana într-un gest prin care-i cerea să tacă pînă ce termina ce avea de scris.

– Dar...

Julianna clătină din cap, dîndu-i clar de înțe-

les să tacă. De regulă, nu apărea nici un fel de urgență acolo. Nu-i soseau musafiri neașteptați, iar problemele casei puteau aștepta. Mulțumită, Julianna puse pana jos și se întoarse spre credinciosul majordom.

– Regret sincer, Larkin, îi explică ea, dar dacă nu scriu imediat ceea ce gîndesc, adeseori uit. Ce anume doreai să-mi spui?

– Lordul tocmai a sosit, doamna mea. Dorește să vă vadă imediat în biroul său. Julianna deja sărise în picioare, înainte ca Larkin să adauge: Și și-a adus și valetul.

Neobișnuită cu obiceiurile de călătorie ale oamenilor bogați, Julianna îl privi confuză.

– Asta înseamnă, rosti Larkin, că o să mai stea pe aici.

Stînd în dreptul ferestrei biroului său, Nicki privea nerăbdător pe fereastră, în timp ce-o aștepta pe nemernica aceea cu care fusese obligat să se însoare.

Noaptea balului nu-i mai era proaspătă în memorie, nu la fel ca ziua nunții. Aceasta începuse cu micul dejun adus de Valerie personal, timp în care-i spusese că fusese un fraier că se lăsase prins într-o asemenea plasă.

Înainte s-o dea afară din cameră, reuşise să-i stîrnească iar toate suspiciunile cu privire la inocența Juliannei, însă el continuase să refuze să recunoască rolul jucat de ea.

Se agățase de iluzia că fusese numai un simplu accident.

Nu se gîndise decît la cît de adorabilă era şi cît de bine i se potrivise în brațe. Dacă n-ar fi fost aşa de furios pe grețoasa lui soacră, ar fi chicotit încîntat văzînd-o mahmură.

Micuța lui mireasă, deşi sfîrşită din cauza durerilor de cap, comentase necontenit cu maică-sa despre blănuri şi mătăsuri, bucuroasă că făcuse rost de un soț bogat.

Doar auzise totul cît aşteptase afară. Nicki era convins că Julianna avea de gînd să mai

încerce ceva din vechile ei şmecherii cît avea să stea acolo.

Nu era doar isteață, ci inteligentă foc şi-şi dădea probabil seama că nu-l mai putea convinge în privința inocenței ei.

Ținînd cont de acest lucru, se aştepta mai degrabă la o confesiune prin care să-i spună că fusese obligată de mama ei să procedeze astfel.

Se întoarse deodată atunci cînd auzi uşa deschizîndu-se, aşteptîndu-se s-o vadă abătută. Însă se înşela.

– Am înțeles că vrei să-mi vorbeşti, rosti ea cu demnitate.

El îi făcu semn cu mîna spre scaunul din fața mesei sale de lucru.

Speranța ce umpluse sufletul Juliannei cu cîteva clipe în urmă se stinsese deja de cum îl văzuse. Încă n-o iertase.

– Voi trece direct la subiect, îi zise el deodată. Doctorii ne-au spus că inima mamei e slăbită rău şi că e pe moarte. Chipul şi glasul său erau

neutre. Probabil că n-o să mai prindă şi următorul Crăciun.

– Îmi pare foarte rău să aud aşa ceva, rosti Julianna.

În loc să-i răspundă, el continua s-o privească cu dispreţ. Incapabilă să reziste impusului de a-i demonstra că mai era în stare de compasiune, Julianna îi zise:

– Am fost mai aproape de bunica mea decît de oricine altcineva de pe lumea asta, iar cînd a murit, am fost dezolată. Încă îi mai spun toate mărunţişurile şi mă gîndesc la ea. Ba chiar îi scriu, deşi ştiu că treaba asta pare destul de ciudată...

Nicki o întrerupse cu bruschete:

– Tata m-a informat că e foarte neliniştită din cauză aşa-zisei noastre căsnicii. Din cauza acestor lucruri a fost dorinţa tatălui meu şi decizia mea ca ultimul ei Crăciun să fie unul fericit. Iar tu mă vei ajuta, Julianna.

Julianna încuviinţă tăcută.

Condusă de dorința disperată de a-i face pe plac, adăugă încet:

– O să fac tot ce-mi stă în putință.

În loc să fie mulțumit de afirmațiile ei, Nicki se revoltă pe dată:

– Nu trebuie să te osteneşti. O să-ți vină foarte uşor. Poți să-ți spui că te afli la un alt bal mascat. Cînd părinții mei vor veni mîine, vei deveni deodată soția mea cea devotată. Sarcina mea este cu mult mai dificilă. Trebuie să mă prefac că mă bucur că mă aflu sub acelaşi acoperiş cu tine.

Nicki se ridică.

– Eu şi valetul meu vom rămîne aici pînă cînd vor pleca părinții mei, peste o săptămînă. Dacă nu suntem în prezența lor, te-aş ruga să nu-mi stai în cale.

După ce sfîrşi de vorbit, ieşi cu paşi mari din încăpere, de parcă n-ar fi suportat să mai stea o clipă în prezența ei.

11

Cu obişnuinţa experienţei, Nicki îşi înnodă cravata, încercînd să se întărească singur la gîndul că urma să coboare.

Se aşteptase să-i displacă intens vremea petrecută alături de Julianna, însă nu crezuse că avea să sufere de chinurile iadului.

Din fericire, chinul era de acum pe sfîrşite, nu

mai trebuia să suporte decît deschiderea cadourilor de Crăciun. A doua zi părinții lui plecau, iar el avea să-i urmeze la nici un ceas.

Cel puțin avea satisfacția să știe că-şi făcuse mama fericită. Ochii i se luminau de fiecare dată cînd se uita la el şi la Julianna, ceea ce-l făcuse să fie mai tandru cu trădătoarea lui soție.

Din fericire, Julianna cooperase fără probleme. Îl privise cu tandrețe, îi zîmbise mereu, rîsese la toate glumele lui. Întotdeauna îl ținuse de braț atunci cînd mergeau la cină, se îmbrăcase mereu ca să îi fie pe plac şi stătuse în capul mesei, întreținîndu-i părinții cu istețimea şi umorul ei.

Dacă n-ar fi ştiut ce prefăcută era şi dacă n-ar fi disprețuit-o aşa de mult, ar fi fost incredibil de mîndru de ea. De altfel, de multe ori uitase cine era de fapt şi chiar dorise să se aplece şi s-o sărute, pentru că aşa i se păruse firesc.

Şi toate acestea din cauză că dorea s-o vadă pe maică-sa fericită. Bătrîna adusese cu ea chiar

şi poze cu el de cînd era mic şi vorbise necontenit de nepoţei, deşi era clar că avea să tragă propriile ei concluzii. Era limpede că o plăcea foarte mult pe Julianna şi-i spusese acest lucru foarte limpede. De altfel ştia că mai avea doar puţin timp pe care să-l petreacă alături de nora ei şi păruse dornică să profite de orice moment.

Cu o seară în urmă, în timp ce maică-sa tocmai povestea ce năzdrăvănii făcuse el în copilărie.

Julianna, aşezată cu un şold pe braţul fotoliului său, îi căzuse în braţe din cauza rîsului. Se ridicase destul de repede, dar trupul lui trădător îi dăduse limpede de înţeles cît de mult o dorea.

Se urîse din această cauză. Deşi, desigur, dacă ar fi fost capabil să-şi ţină mîinile acasă n-ar fi ajuns în acea situaţie. Cînd termină de înnodat cravata, Nicki se întoarse spre valetul care deja îi ţinea haina. Cum o îmbrăcă, încercă să se îmbărbăteze cu gîndul că aceea era ultima noapte de chin.

În clipa aceea îşi dădu seama că nu aveau să mai existe şi alte Crăciunuri petrecute în familie, nu pentru el, ceea ce-l îndureră profund.

Cel puțin reuşise să-şi facă mama fericită. De acum credea sincer că era fericit în căsnicie, că dormea cu soția lui şi se străduia să-i facă nişte nepoței.

Iar a doua zi la acea oră avea să fie deja în drum spre casa sa din Devon.

– Nicki o să plece de aici imediat după ce vom pleca şi noi, rosti mama lui Nicki spre tatăl acestuia în timp ce se îmbrăcau pentru cină.

Drept răspuns, bătrînul o sărută pe frunte şi-i prinse la gît un colier cu diamante.

– Nu poți să faci mai mult de atît, scumpo. Nu te mai chinui singură, nu-ți face bine la inimă.

– Nu-mi face bine la inimă nici să ştiu că după ce ani de zile s-a asociat cu tot felul de curtezane, Nicki a reuşit să se însoare cu o femeie care e perfectă pentru el şi pentru mine, şi

nu vrea să împartă patul cu ea.

– Te rog, o necăji bătrînul, să nu-mi spui că te-ai dus să-i întrebi pe servitori.

– N-a trebuit să-i întreb, răspunse ea. Am şi eu ochi. Dacă s-ar fi culcat cu Julianna, atunci biata fată nu l-ar mai fi privit cu atîta durere. Biata de ea e îndrăgostită pînă peste cap de el.

– Nu-l poţi face pe Nicholas să simtă ceva pentru ea.

– Ba simte foarte bine. Cînd uită că o urăşte, e teribil de fermecat de ea. E frumoasă şi plină de umor, adăugă bătrîna, şi pun pariu că i-a descoperit toate calităţile încă din noaptea balului mascat.

– Poate, răspunse bătrînul.

– Ştii bine că am dreptate. Ştiu foarte bine ce prostii a făcut Nicholas la viaţa lui, dar a avut grijă să se ferească de astfel de scandaluri. N-ar fi chemat-o în dormitorul lui, mai ales cînd era oaspete la cineva, dacă n-ar fi fost cu totul subjugat de ea.

Neavînd cum s-o contrazică, bătrînul zîmbi blajin.

– Poate că totul se va rezolva pînă la urmă, rosti el.

– M-am gîndit s-o încurajez cumva pe biata fată, dar dacă ar afla că ştiu în ce situaţie se află, atunci ar muri de ruşine. Ar fi nevoie de un miracol ca ei să se împace.

12

Singură în dormitorul ei, Julianna se aşezase în faţa măsuţei de toaletă, ţinînd în braţe cutia cu scrisori. Nicki intenţiona să plece chiar a doua zi, iar majordomul îi confirmase acest lucru.

Niki şi părinţii lui fuseseră foarte generoşi cu ea, deşi cadourile din partea soţului ei fuseseră din cale afară de impersonale.

Le dăruise părinților săi cadouri ca şi cum ar fi venit din partea Juliannei, dar nu era acelaşi lucru.

Iar cînd Nicki îşi desfăcuse propriile cadouri, nu găsise acolo nimic din partea ei, şi atunci le explicase părinților că soția sa intenționa să-i ofere cadoul ceva mai tîrziu, în intimitate.

Adevărul era că Julianna nu le oferise cadouri nici unuia dintre ei pentru că nu avusese ce... în afara conținutului acelei cutii. Asta era ce intenționa să-i dea lui Nicki. Tot timpul petrecut cu el se străduise să-l facă s-o observe, avusese grijă cum se coafase şi cum se îmbrăcase, ba chiar flirtase cu el.

Realitatea era că se îndrăgostise de propriul ei soț. Aflase multe lucruri despre el, aflase că-i plăceau copiii şi că avea mare grijă de nepoatele lui. Îşi dorea copii, însă, din cauza neînțelegerii dintre ei, n-avea să aibă nici unul. Din cauza ei. Ea provocase tot acel coşmar şi, dacă putea repara cumva situația, era dispusă s-o facă ime-

diat. Scandalul unui divorț avea să-i marcheze toată familia, nu numai pe ea. În afară de asta, divorțurile nu se acordau uşor, aşa că erau căsătoriți pe viață.

O viață goală, lipsită de copii, dacă nu făcea urgent ceva. Încă nu-i arătase scrisorile, dovada pe care i-o putea oferi că nu plănuise întîlnirea lor şi nu încercase să-l atragă în capcană.

Nenorocirea era că, dacă-l lăsa să vadă acea dovadă, rămînea cu totul vulnerabilă în fața lui.

Era încă devreme; îl auzea pe Nicki cum se plimba în odaia de alături.

Rugîndu-se fierbinte ca stratagema să poată să-i izbutească, Julianna se apropie de uşa despărțitoare şi ciocăni.

Nicki se ridică şi deschise uşa, constată cu ce era îmbrăcată şi aproape că i-o trînti în nas.

Îmbrăcată cu un halat de catifea de culoarea cireşelor, cu părul lung şi blond lăsat să-i cadă în valuri pe umeri, Julianna DuVille era irezistibilă.

– Ce vrei? țipă el.

– Am... am să-ți dau ceva, răspunse ea. Poftim.

Nicki o privea furios.

– Ce-i asta?

– Ia-o, te rog. Ia-o şi gata.

– De ce naiba?

– Pentru că e... un cadou, un cadou de Crăciun.

El rămase năuc.

– Nu vreau nimic de la tine, Julianna.

– Dar îți doreşti copii, rosti ea.

– N-am nevoie de tine ca să fac copii.

Julianna se albi la față.

– Dar n-ar fi legitimi.

– Îi pot legitima mai tîrziu. Acum ieşi afară din camera mea!

– Să te ia naiba! strigă Julianna înecîndu-se apoi din cauza lacrimilor, aruncînd cutia pe măsuța din fața canapelei. Nu te-am atras în nici o capcană. Cînd ți-am cerut să-mi distrugi reputația credeam că eşti altcineva.

– Zău? rosti el. Şi cine anume credeai că sînt?

– Dumnezeu! izbucni ea. Am crezut că erai Dumnezeu! Dovada e în cutia aia, în scrisorile pentru bunica. Mama mi le-a trimis aici.

Deodată se întoarse şi ieşi din cameră. Nicki îşi turnă ceva de băut, după care ridică din nou cartea pe care o citea cînd bătuse ea la uşă. O redeschise, dar privirea i se opri asupra cutiei cu scrisori. Din curiozitate să afle ce altă strategie plănuise de această dată soţia sa, decise să citească una dintre ele.

Prima din teanc era din primăvara ce tocmai trecuse, aşa că decise să înceapă cu ea, deşi pe atunci nici măcar nu auzise de Julianna.

„Dragă bunico,

Azi am întîlnit pe cineva în parc şi am izbutit să mă fac de rîsul lumii. Mereu se bîrfeşte pe seama domnilor din Londra, mai ales pe seama înfăţişării lor, care întotdeauna te dezamăgeşte

în cele din urmă. Însă azi l-am văzut pe Nicholas DuVille... Doamne cît de frumos e, bunico! Dar şi dur şi foarte rece, cel puțin la suprafață, însă cred că a rîs de ceea ce i-am spus cînd ne-am despărțit. Dacă nu m-am înşelat, atunci nu e deloc un om rece şi dur, poate numai precaut...“

Două ore mai tîrziu, cînd un buştean căzu din cămin şi Nicki se duse să-l ridice, se simțea deja năuc şi dezgustat de sine. Se apucă să recitească aceleaşi rînduri care-i răniseră inima.

„Ştiu că eşti ruşinată pentru mine, bunico, n-am vrut decît să dansez de trei ori cu el, ca sir Francis să-şi retragă cererea în căsătorie... ştiu că n-ar fi trebuit să-l las să mă sărute, dar dacă te-ar fi sărutat pe tine, atunci ai fi înțeles. Sau dacă i-ai vedea ochii, ori i-ai auzi rîsul. Doamne, cum tînjesc să-i văd iar zîmbetul şi să-i aud rîsul. Îmi doresc ca nu ştiu ce să pun lucrurile la punct.

Tare mult tînjesc să fac în aşa fel, încît să fie totul bine. Şi plîng pentru că...“

Cu şoldul sprijinit de pervazul ferestrei, Julianna privea în gol pe geam, simțind cum i se strîngea inima pentru că el nu mai apărea.

Deodată zări în geam ceva ce-o făcu să geamă uşor, un bărbat în cămaşă, care se apropia de ea.

El se opri la doi paşi în spatele ei, în timp ce Julianna se chinuia să-i desluşească expresia oglindită în fereastră.

– Julianna, rosti el cu emoție în glas.

Julianna oftă, întoarse încet capul şi-l văzu zîmbind.

– Cînd tu credeai că sînt Dumnezeu sau diavolul, n-ai fi vrut să afli ce anume gîndeam eu despre tine?

Julianna înghiți cu greu nodul din gît şi încuviință din cap.

– Te-am considerat un înger.

Incapabilă să se mişte, Julianna aştepta un semn din partea lui.

– Şi eu tînjesc ca şi tine, Julianna, îi zise el.

Julianna se ridică şi se apropie de el, cuibărindu-se lîngă pieptul lui lat. Buzele lui le căutară pe ale ei şi începură apoi să le sărute şi să le alinte cu tandreţe. Lipiţi unul de celălalt, nu se mai săturau să se atingă.

– Tînjesc după tine, îi şopti el cu tandreţe. Tînjesc...

Julianna se lipi şi mai tare de el şi-şi ridică buzele spre a fi sărutate, cuprinzîndu-i fericită gîtul cu braţele.

Nicki îi acceptă invitaţia şi, înainte să-i facă pe voie, îi mai şopti încă o dată:

– Doamne cum mai tînjesc după tine!

EPILOG

Pereții marelui salon al casei londoneze ce-i aparținea lui Nicki DuVille erau plini de tablouri celebre, iar mobila rînduită pe lîngă ei ar fi făcut cinste şi unui palat.

În clipa aceea, casa era ocupată de proprietar şi de patru dintre cei mai apropiați prieteni şi prietene, Whitney şi Clayton Westmoreland şi

Stephen şi Sheridan Westmoreland. De asemenea, erau prezenți şi părinții proprietarului, Eugenia şi Henri DuVille.

Cel de-al optulea oaspete era marea ducesă Claymore, care, pe lîngă faptul că era o bună prietenă a părinților lui Nicki, era şi mama lui Calyton şi Stephen.

Cu acea ocazie specială, oaspeții se aşezaseră în două grupuri distincte.

Unul din grupuri era format din părinți, iar celălalt era compus din Nicki şi cei patru prieteni ai săi, care erau, de asemenea, părinți, dar, desigur, mai tineri.

Cel de-al şaptelea ocupant al camerei, Nicholas DuVille, nu era aşezat lîngă nici un grup, pentru că nu era încă părinte. Aştepta să devină dintr-un moment în altul.

Cei doi prieteni de parte bărbătească, care înduraseră şi trecuseră cu bine prin aşteptarea ce-ți tocea nervii, se distrau de minune pe seama suferinței lui.

Se bucurau de ceea ce vedeau, pentru că Nicki era binecunoscut pentru stăpînirea de sine.

În clipa aceea însă, nu mai dădea dovadă de aşa ceva.

Era în faţa ferestrei şi-şi freca de zor ceafa. Rămăsese proţăpit acolo pentru că maică-sa îl certase că făcuse deja potecă pe covor de atîta plimbat încoace şi încolo.

Pentru că fusese aşa de bolnavă cu inima cu numai un an înainte, Nicki se potolise imediat, deşi în clipa aceea bătrîna părea destul de sănătoasă.

Prietenii îl priveau în clipa aceea cu simpatie şi umor, pentru că Nicki era de acum la fel de uman ca şi ei.

– Din cîte îmi amintesc, se apucă să mintă Stephen, Clay a avut o întîlnire de afaceri atunci cînd a născut Whitney, iar după aceea am fost la White pentru o partidă de whist.

Clayton îi făcu cu ochiul fratelui său şi preluă pasa verbală:

– Auzi, Nicki, ce-ar fi să mergem chiar acum acolo? Ne putem întoarce diseară tîrziu sau mîine dimineață devreme.

– Nu fi absurd, veni imediat răspunsul.

– Eu în locul tău nici n-aş sta pe gînduri, îl sfătui Stephen. Dacă le spun celor de la club cum te-ai comportat azi, or să te dea afară. O să ți se retragă dreptul de a mai veni pe acolo. Păcat, tu aduceai puțină eleganță acelui loc. Să-mi folosesc influența ca să te lase să mai vii pe acolo din cînd în cînd?

– Stephen?

– Da, Nicki?

– Du-te naibii!

– Ce-ai zice atunci de-o partidă de şah? interveni Clayton. O să te ajute să-ți treacă timpul mai repede.

Nici un răspuns.

– Putem să jucăm pe mize mari de tot. Rembrandt-ul de colo contra celui mai recent desen făcut de fiu-meu?

Whitney şi Sheridan, după ce nu izbutiseră să-şi domolească soţii, se apropiară de viitorul tată.

– Nicki, îi zise Whitney, uneori durează.

– Nu aşa de mult, izbucni el. Whitticomb zicea că se termină totul cu două ceasuri în urmă. Deja a...

– Ştiu, interveni Sheridan. Dacă te consolează cu ceva, Stephen a fost aşa de necăjit cînd s-a născut fiul nostru acum trei luni, că l-a făcut pe bietul doctor „incompetent bătrîn" pentru că n-a putut să mă ajute să nasc mai repede.

Clayton îşi privi fratele, plin de încîntare.

– Bietul doctor, rosti el. Mă mir de tine, Stephen. E un medic excelent, însă naşterea n-ai cum s-o prezici la fix. Bietul de el a stat cu Sheridan mai bine de douăsprezece ceasuri.

– Zău? izbucni Stephen. Şi bănuiesc că i-ai mulţumit din suflet că nu a grăbit lucrurile şi că te-a lăsat să te agiţi la parter, sperînd ca un nebun că încă mai ai o soţie.

– Da, i-am spus ceva de genul ăsta, aşa e, recunoscu Clayton spăşit.

– Îți spun eu sigur că aşa e, se auzi glasul doctorului care-şi făcu apariția în odaie, zîmbind. Iar cu cîteva ore înainte să-mi spui chestia asta, m-ai amenințat că mă dai afară cu un şut în regiunea posterioară şi că-ți moşeşti nevasta singur.

Zîmbi încîntat spre Nicki care-i cerceta chipul, evident îngrijorat.

– Sus sînt nişte oameni tare obosiți care au avut parte de cîteva momente dificile, dar care şi-ar dori foarte mult să te vadă... Se opri din vorbă şi izbucni în rîs, atunci cînd proaspătul tătic ieşi din cameră în fugă, după care-şi întoarse atenția spre bunicii care de-abia aşteptau să afle dacă aveau un nepoțel sau o nepoată.

Undeva sus, foarte sus, deasupra lumii, Sarah Skeffington zîmbi fericită, mulțumită de felul în care se folosise de cele trei miracole ce erau

acordate tuturor celor ce ajungeau acolo.

Desigur, existau limite şi nişte parametri ce trebuiau respectaţi, limite stabilite chiar de Creatorul Miracolelor, însă acesta se arătase de acord cu toate cele trei, inclusiv cu ultimul, refacerea sănătăţii doamnei DuVille ca să-şi poată vedea nepotul.

Fără a fi conştientă de ceea ce se petrecea deasupra ei, Julianna stătea proptită de perne, scriindu-i încă o scrisoare bunicii.

„Draga mea bunică,

Acum cinci zile s-a născut fiul nostru, căruia i-am dat numele de John. Nicki e atît de mîndru de el, ca să nu mai spun cît este de fermecat de sora lui geamănă.

O s-o botezăm Sarah, după tine.

Eşti mereu în gîndurile şi-n inima mea..."

Sfîrşit